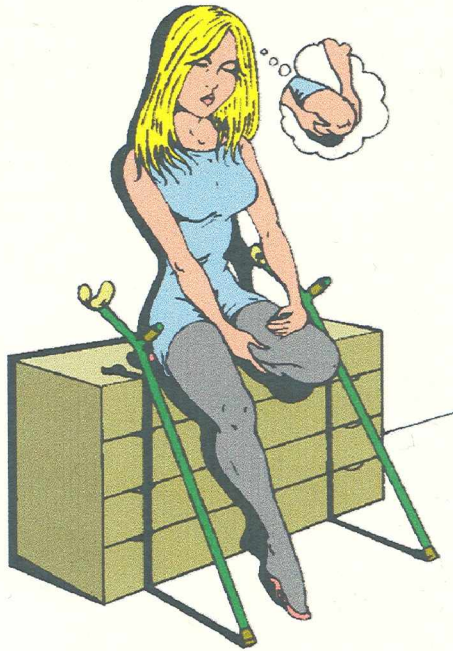

Amputation Wanted

APOTEMNOPHILIA & ACROTOMOPHILIA

Amputatie gewenst

Index

Beschrijving:	Pagina:
Weg met die ledematen	2
Een been of arm vrijwillig laten verwijderen	2
Wat is die knap op één been	3
Ampulove	3
APOTEMNOPHILIA	
Want-to-be or need-to-be?	5
Wannabes door de jaren heen	7
Een been of arm eraf?	8
Het perfecte droombeeld, gekoppeld aan transexualiteit	9
Een gevecht op leven en dood	10

INLEIDING:

Weg met die ledematen...

Al ooit gehoord over mensen die geamputeerde veel aantrekkelijker vinden dan iemand die al zijn ledematen nog heeft? Of al gehoord over mensen die graag als geamputeerde door het leven zouden willen gaan? Beiden bestaan ze.

Een been of arm vrijwillig laten verwijderen.

Op deze wereld kom je van alles tegen, maar helaas zal je nog nooit gehoord hebben over mensen die vrijwillig zonder medische oorzaak een been of arm kwijt willen omdat ze zich beter in hun vel zouden voelen. Wel ze bestaan.... En ze zijn redelijk talrijk. Ongeveer 1 op 30.000 mensen is een apotemnofiel, komende van het medische woord apotemnophilia, dat voor het eerst gebruikt werd in 1977. In de wereld van mensen die vrijwillig een lidmaat willen laten amputeren is de meest gebruikte benaming 'wannabe', komende van 'want to be', wil het zijn...in dit geval een geamputeerde willen zijn. Maar er bestaan zo veel benamingen voor: amputism, bdd, ... we zullen alle benamingen in detail uit te leggen.

Wat is die knap op één been...

Anderzijds bestaan er acrotomofielen, komende van het medische woord acrotomophilia. Dit woord is afgeleid uit het Grieks, acro = extreme, tomo = snijden, en philia = liefde voor. Dus in dit geval liefde voor snijden, liefde voor amputatie. In het wereldje noemen acrotomofielen zich

gewoon devotees of admirers, komende van aangetrokken tot iets. Devotees vinden iemand met een amputatie veel aantrekkelijker dan iemand die zijn vier ledematen nog heeft. Acrotomophilia komt meer voor dan wannabeïsme, ongeveer 1 persoon op 500 is seksueel aangetrokken tot de 'handicap' amputatie, wat heel wat is.

Dit boek zal U meer informatie verschaffen over devoteïsme en wannabeïsme, bij de meeste een taboe tot nu toe...

Ampulove

Dit boek werd samengesteld met de hulp van opzoeken, vragenlijsten en alle voorradig materiaal dat we verkregen via de internetsite www.ampulove.com die gedurende 3 jaren verschillende onderzoeken heeft ingesteld naar wannabe gevoelens. Elk verhaal in dit boek is echt, alle opzoeken zijn echt. Het was niet altijd even makkelijk, zelfs niet anoniem om wannabes en devotees eerlijk op alle gestelde vragen te laten antwoorden.

Alle onderzoeken werden vergeleken, en nagekeken. Sommige wannabes of devotees, bezoekers van ampulove vroegen ook om niet hun verhaal te publiceren. We brengen dan ook sommige verhalen in onze eigen gevormde woorden weer.

De angst bij devotee en wannabe kan zo groot zijn om publiek naar voren te treden dat het wel te merken is dat er nog steeds een grote taboesfeer heerst in dit wereldje.

Het taboe is niet de schuld van de wannabes of devotees in kwestie. Wel van de medische wereld die tot op heden de wannabes heeft laten wegwijnen, hen niet serieus nam, of gewoon geen luisterend oor voor hen had.

Sommige personen schreven ons aan met de mededeling dat ze in behandeling zijn voor hun wannabe gevoelens bij een

plaatselijke psychiater, een man of vrouw die nooit eerder had gehoord van deze bijzondere gevoelens, en hun toch een pil of een spuit had voorgeschreven.

Wanneer we dieper ingaan op wannabeïsme en ook op devoteïsme kunnen we vaststellen dat er geen pillen of spuitjes voor bestaan.

In ons onderzoek werden we ook vaak gehinderd door mensen die deden alsof ze echt wilde helpen. Wanneer we zelf naar het buitenland trokken om meer over devotee en wannabe gevoelens te weten te komen van psychiaters en psychologen bleek het dat er niet veel meer te vertellen was dan dat wij al wisten, en bezorgden wij hun alleen maar meer informatie. Anderzijds kregen we dan achteraf op het kantoor een gepeperde rekening van 600 \$ voor één enkel psychiatrisch bezoek in het buitenland dat welgeteld twintig minuten had geduurd.

Na alle opzoeken besloten we U onze mening te brengen, en alles wat wij te weten zijn gekomen, via internet en via echte ontmoetingen. We besparen U van de oudere informatie 's die reeds jaren op internet te vinden zijn, en eigenlijk zo goed als onvolledig zijn.

We brengen U het recentste materiaal, dat ons zweet en tranen heeft gekost.

“... Ik zou tien jaar van mijn
leven willen geven
wanneer ik morgen
een éénbenige vrouw
zou kunnen worden...”

APOTEMNOPHILIA

Want-to-be of need-to-be?

Het klinkt misschien ongelofelijk, maar toch is er een groot deel van de wereldbevolking dat soms bij zichzelf denkt hoe een leven met een been of arm af zou zijn. Wanneer dergelijk idee bij je opkomt op een leeftijd van 5 a 7 jaar, en je dan je verdere leven hoopt dat je op een mooie dag met je droombeeld als geamputeerde wakker zou worden, dan kan je zeggen dat je een apotemnofiel mag genaamd worden. Op de wereld lopen 1 op 30.000 mensen rond die dagelijks niets anders doen dan nadenken over een nieuw leven, maar dan een leven met geamputeerde ledematen.

We spreken hier niet van een aangeboren afwijking, apotemnophilia komt voor bij de vroege jeugd jaren wanneer een kind een geamputeerde man of vrouw ziet ergens in de straat, en een jaloers gevoel krijgt, zichzelf de vraag stelt 'waarom ben ik zo niet?'.

Uiteraard ga je als zevenjarige niet elke dag rondlopen met die vraag, of dagelijks proberen je lidmaat er af te krijgen. Die dingen gebeuren op latere leeftijd, bij de ontwikkeling. Eens ontwikkeld op weg naar volwassenheid gaan de meeste wannabes op zoek naar medische informatie over amputatie, amputatietechnieken, amputatieoorzaken...

Daarna volgt de vraag 'wil ik echt een lidmaat af, of is het maar een droom?'. Bij verschillende onderzoeken die ik gedaan heb bij meerdere wannabes kunnen we deze indelen in twee groepen. Enerzijds de echte need-to-be; deze die het echt wil, zal en moet zijn, en tot het uiterste gaat om zijn droom te verwezenlijken of anderzijds de want-to-be, deze die het wel willen zijn, maar nooit tot de daad overgaan, of zich misschien wel ongelukkig zouden voelen moest hun been of arm er worden afgezet. Deze groep zijn dromertjes, en zijn perfect gelukkig wanneer ze af en toe is in de huid van een geamputeerde kruipen door middel van een geamputeerde na

te spelen, op krukken lopen, met één been hoog opgebonden.

Voor de meeste wannabes is het een droombeeld, en de meeste zullen ook nooit echt overgaan tot amputatie, wanneer je 10 wannabes naar de operatiekamer zou sturen, mag je er van overtuigd zijn dat 7 van de 10 vlak voor de narcose zullen terugtrekken. De drie anderen zullen zich laten verdoven en zullen de gewenste amputatie laten ondergaan.

Wannabes door de jaren heen.

We hoorden van een engelse onderzoeker dat de allereerste medische documenten waarover ooit van wannabe gevoelens werd gesproken meer dan honderd jaar zou oud zijn.

Wat honderd procent vast staat is dat er wannabes zijn zolang er geamputeerden zijn.

Wanneer we kijken naar het doel van een wannabe, en deze een amputatie wenst zonder pijn, dan moet het zeker moeilijk geweest zijn als wannabe te leven en te bekomen wat men wou wanneer er nog geen narcose bestond.

Wanneer er reeds honderd jaar geleden over gewenste amputatie is gesproken stellen we vast dat er op die honderd jaar nog niet veel verbeteringen of vorderingen zijn gebeurd. Wannabes lijden een soms erg dramatisch bestaan. Dagelijks stellen wannabes zich de vraag 'hoe en wanneer zal ik mijn lidmaat eraf krijgen?'

Op deze vraag kan niemand antwoorden. De medische wereld weet bitter weinig van wannabeïsme, en daar er in haast geen enkele medische boek wat over te vinden is kan een medische commissie ook niet beslissen over het al dan niet toestaan van een amputatie indien 'apotemnophilia' nog steeds niet voortkomt in de medische geschriften.

Moeten we er nog honderd jaar bijrekenen vooraleer er eindelijk begrip en hulp zal komen voor wannabes, of moeten we ze gewoon aan hun lot overlaten en laten wegwijnen ?

We probeerden via internet enkele chirurgen die amputaties verrichten te bereiken, maar geen van allemaal gaf een teken van leven en negeerde onze vragen.

Een been of arm eraf?

Een heel interessant punt in de wannabe wereld is welk lidmaat er juist af moet. Wanneer je jong bent en voor de eerste maal bij jezelf denkt dat het leuker zou zijn om door geamputeerde door het leven te gaan, dan op dat ogenblik vorm je ook zelf een perfect beeld van jezelf. Het is niet omdat de eerste persoon die je tegenkomt een arm eraf heeft dat je dan ook hetzelfde lidmaat geamputeerd wil hebben, neen, de meest gewenste amputatie in de wannabe wereld is een linker of rechter bovenbeen amputatie, een amputatie boven de knie dus.

Hoe dit komt is ergens een raadsel, wat misschien wel er mee zou kunnen te maken hebben is dat de meest voorkomende amputatie in gans de wereld nog steeds een enkelvoudige bovenbeenamputatie is, vaak ten gevolge van kanker of ongeval.

Wanneer we naar de vrouwelijke wannabe bevolking gaan kijken, dan is het heel opvallend dat de meeste vrouwen een dubbele bovenbeen amputatie wensen. Geen benen meer, terwijl iedereen weet dat benen een lustobject zijn voor de meeste mannen. Waarom de meeste vrouwen een dubbele bovenbeenamputatie willen is tot op heden onbekend.

Het hoeft niet noodzakelijk een been te zijn, er zijn ook extreme gevallen zoals apotemnofielen die alles kwijt willen, zowel de 2 armen als de twee benen.

Wanneer we de medische kant bekijken van deze zaak is het echter spijtig dat wannabes die meer dan één lidmaat er af willen niet serieus genomen worden. Wanneer één been eraf kan, dan is onze vraag, waarom ook geen twee benen, of een

arm en een been indien dat het perfecte droombeeld is van de desbetreffende wannabe.

Het perfecte droombeeld, gekoppeld aan transseksualiteit.

Wanneer je als wannabe beslist dat je leven er beter zou uitzien wanneer je als 'gehandicapte en geamputeerde zou kunnen verder leven dan brengt dit natuurlijk een hoop vragen teweeg.

Eén zaak is ondertussen reeds vastgesteld op medisch gebied, speciale hersenonderzoeken in amerika hebben reeds uitgewezen dat apotemnofielen niet met één of andere hersenafwijking worden geboren, met andere woorden: Wannabes zijn niet gek.

Wanneer we kijken naar de taboesfeer die er enkele jaren geleden was rond geslachtsverandering, kunnen we zeggen dat er een hele vooruitgang is gebeurd, zonder grote problemen kan je een geslachtsverandering laten ondergaan na enige medische onderzoeken.

De medische wereld heeft nog steeds niet volledig achterhaald wat transseksualiteit volledig inhoudt, maar anderzijds is het wel gekend dat iemand met transseksueel gevoelens er van overtuigd is dat hij of zij gelukkiger zou zijn in een mannen of vrouwen lichaam.

Transseksuelen voelen zich onvolmaakt in het lichaam waarmee ze geboren zijn, maar zullen zich perfect gelukkig voelen in het lichaam dat ze wensen.

Wannabes zijn net zo. Het gevoel van een wannabe is identiek aan een transseksueel. Een apotemnofiel voelt zich gehandicapt in een wat voor de buitenwereld een perfect normaal lichaam is, en een wannabe zal zich pas gelukkig en volmaakt voelen in een lichaam dat voor de meeste een gehandicapt lichaam is.

Een gevecht op leven en dood.

Wanneer we naar de groep need-to-be's gaan kijken is het spijtig te vernemen dat velen helse daden ondergaan wanneer je weet dat een transseksueel zijn droom kan laten verwezenlijken zonder domme dingen te doen.

Vele wannabes dromen dagelijks over hun perfecte lichaam als geamputeerde. Dit kan zo erg worden dat er aan niets anders nog kan gedacht worden dan aan 'hoe mijn amputatie te verkrijgen'.

Er zijn slechts enkele wannabes op deze wereld die een gewenste medische amputatie hebben kunnen ondergaan door de hulp van een chirurg. De meeste dan nog van omkoping, we hebben van sommige wannabes gehoord dat ze duizenden dollars betaald hebben om op illegale medische wijze een ledemaat kwijt te geraken. Slechts enkelen haalden het volledig legaal, en konden hun amputatie ondergaan door een akkoord van de medische wereld. De enige echt gekende legale amputaties ooit gedaan op wannabes was in de United Kingdom, slechts twee wannabes behaalden succesvol hun gewenste amputatie.

De meeste andere wannabes die absoluut alles er voor over hebben om een amputatie te hebben doen het door zelfamputatie, of het verhalen van een zelf veroorzaakt ongeval.

Het is bekend in de wannabe wereld dat vaak tenen en vingers zelf worden afgesneden, of zelfs een lidmaat zodanig word beschadigd dat amputatie noodzakelijk zal zijn.

Echte extreme gevallen zijn ook gekend: verschillende wannabes hebben zich reeds op rails van treinen gelegd, en gehoopt dat een trein hun lidmaat zal afsnijden. Sommigen lukten in hun proberen, anderen werden compleet meegenomen en werden gedood.

Het is dan enorm spijtig dat dit moet gebeuren, wetende dat een simpele amputatie deze mensen zou kunnen redden, een

amputatie duurt amper een uurtje voor een complete bovenbeenamputatie, maar dit uur zou een volledig nieuw leven voor een wannabe kunnen betekenen.

Is het dan ook niet spijtig te weten dat er ook wannabes zijn die aan zelfmoord doen omdat ze niet kunnen hebben wat ze willen, een amputatie is iets dat niet zomaar gedaan wordt, de medische wereld staat niet stil, en amputatie wordt niet meer gedaan en niet meer zoveel toegepast als jaren geleden, voor een wannabe wordt het dan ook altijd maar moeilijker om een amputatie te bekomen.

Vaak vinden wannabes een chirurg ergens ver van hier, in rusland, Marokko of eender welk land waar een chirurg alles zou doen voor geld. Alles wordt dan geregeld, je kan terug thuiskomen met je gewenst been of arm eraf, maar moet dit allemaal voor zoveel grof geld gebeuren, en denken we ook is eventjes aan de vaak onhygiënische toestanden die er in verre landen kunnen zijn. Een Amerikaanse chirurg die zijn licentie was ingetrokken opereerde wel een oude man, zat zijn been eraf, en enkele dagen later overleed deze 'ex' wannabe aan gangreen. Dit alles voor enorm grof geld.

Vaak worden er oorzaken gezocht uit boeken, een heel bekende oorzaak die wannabes vaak proberen toe te passen is dat wanneer je een lidmaat afbindt zodat er geen bloed meer doorkan dat er weefselversterf optreedt. Vele wannabes lagen reeds uren te kreunen van helse pijnen voor de afbindende die ze deden met de hoop dat hun lidmaat dan zou moeten geamputeerd worden, maar anderzijds beseffen ze dan ook niet dat dit levensgevaarlijk is. Vele gevaarlijke dingen worden toegepast. En het belangrijkste punt is nog steeds, een wannabe wil niet dood, maar wil een nieuw leven beginnen in een veranderd lichaam.

Wie zijn leven is dit ?

Wanneer je zelfmoord probeert te doen is het misschien begrijpelijk dat mensen je proberen te stoppen en de macht over jou overnemen. Maar wanneer je op jou manier perfect gelukkig wil zijn, helemaal niet dood wil, is het dan niet stom om je daarin te laten beïnvloeden door anderen die je proberen te stoppen ? Het is niet een lichaam dat toebehoort aan een ander maar aan de wannabe zelf.

We ontvingen een zeer goede verklaring die hierop kan inspelen. Het werd geschreven door S.H, een vrouwelijke ex – wannabe die het ons enige tijd geleden toestuurde.

De titel is: Whose Body Is This, Anyway?

In the two years since I first gained access to the Internet and World Wide Web, I have seen a fair amount of material concerning so-called "wannabes," individuals who harbor an intense desire to undergo amputation of a limb or limbs. Some of this material, including fictional stories and web sites that use digitally altered photographs that purport to show gorgeous women who have attained voluntary amputation, are so disconnected from reality as to verge on the hilarious. Some more-serious items are simply misinformed, either based on speculation or on psychological evaluation of wannabes who suffered from severe mental disturbances that may or may not have been connected to their desire for limb removal. None of it has seemed particularly relevant to the wannabe phenomenon as I understand it, and I think I understand it pretty well, at least so far as it pertains to me.

I am one-legged, female, married and 28 years old at this writing. I underwent voluntary left upper-thigh amputation when I was 16. This occurred with the consent of my parents and on the recommendation of my psychiatrist, following almost two years of therapy and evaluation, as treatment for an obsession with becoming an amputee that was interfering with every other aspect of my life. Or in other words, I was a wannabe, and was allowed to have an amputation because my doctors correctly believed that would be less disabling than my desire to have it. I consider myself extremely fortunate in obtaining the aid of physicians who saw my condition as a valid reason for surgery, as I was in having parents open-minded and loving enough to accept such a strange need on the part of their daughter and permit her to satisfy it.

I offer no explanation for the source of my desire for amputation. From the beginning of my school career I excelled academically and athletically. I made friends easily and was popular with my classmates. I was not sexually aroused by seeing or thinking about amputees, or by fantasies about being an amputee myself. I had no fetish for prosthetics or crutches, having never seen the former and feeling no desire to use the latter in the absence of an amputation. I was repulsed by thoughts of pain or being inferior to other people. I do not believe I had conscious or unconscious wishes to lower the standards of performance by which I was judged, attract the attention or pity of my peers, or make myself sexier, nor do I see myself as masochistic. Moreover, all such explanations were rejected by my psychiatrist prior to my surgery.

This is not to discount the possibility that other wannabes might have those motivations. It would be understandable if some did. My point here is that any

all-inclusive theory, if there is one, cannot be valid unless it accounts for people like myself who were not so motivated.

I cannot totally reject the idea that exhibitionism was involved in my desire for amputation, because I am an exhibitionist by nature. In addition to being a typical child "show off" who enjoyed demonstrating my academic and athletic skills, from the time of puberty I found myself tremendously excited by the prospect or experience of making my female attributes available for masculine viewing. Beginning at age twelve or thirteen, I regularly exercised in the nude in front of my bedroom window while a male neighbor watched me from his house, and on numerous occasions I disrobed for various neighborhood boys, allowing them to see my breasts and vulva, all the while enjoying my body's power to give them erections. I found doing these things to be extremely arousing, and after each such episode I would retreat to my bathtub and masturbate to orgasm. Thus I suppose it might be that a belief I would be similarly aroused by being seen as an amputee (amputation being even more taboo than nudity) played a part in my wanting to be one.

On the other hand, I do not recollect having such thoughts on a conscious level, and I have never experienced sexual excitement at being observed by males while I was on one leg and crutches in the twelve years I've been capable of appearing publicly in that fashion. In this context I think it is significant that I frequently go without panties because that gives me a certain excitement in public even though I know my lack of underwear is not visible through my clothing, but am not aroused at all by having men look at me when I am wearing a swimsuit that leaves my stump completely exposed while concealing my genitalia. My

exhibitionism does not seem to operate at an overtly sexual level where my amputation is concerned, but was and remains centered on the normal parts of my female anatomy.

There still remains the possibility I thought being an amputee would allow me to show off in a way that was extreme yet socially acceptable by simply going about my business on crutches, presenting other people with an exotic appearance rather than an act of skill, thereby obtaining the same satisfaction I got from doing well at sports and schoolwork. (As it turns out, such a belief might have been justified, because I do in fact obtain non-sexual gratification from being seen as able to perform everyday tasks as well as or better than most able-bodied people in spite of my obvious physical limitation, and I accept as fact that others would not find my performances so impressive were I not visibly one-legged.) I do not remember thinking this, but I mention it because it would be consistent with my enjoyment of showing off and it might have been something I accepted as a given without conscious thought.

As best I have been able to understand the feelings driving me to seek surgery, they seem to have fallen in three main areas:

First, there is what I would categorize as a very strong but simple æsthetic preference for the amputee form. Specifically, to my eye and all else being equal, a man or woman with one leg has always seemed more beautiful than a two-legged individual. I cannot explain the origin of this preference except to suggest it might have something to do with the asymmetry created by a single leg amputation. I do know I coveted this appearance for myself, in the heartfelt belief I would be more beautiful if I had it.

The second part of my desire comprised a raging curiosity about the sensations arising from amputation. For lack of a stronger word, I lusted to know what it felt like to have a stump instead of a leg. I wished to know all aspects of it with an intensity and urgency I cannot convey to anyone who has not experienced these same desires.

Finally, I wanted the constant added challenge of life on one leg, of being handicapped in the sporting sense of the term. I believed with unquestioning faith that my life would be fuller if the activities of daily life were more difficult to accomplish. But it is important to realize I was not interested in punishing myself or holding myself back. What excited me was not the added difficulty, but the prospect of overcoming it. I was not seeking an excuse for failure or mediocre performance. I wanted to do everything well. I merely wished to increase the satisfaction I would obtain from that.

One reason my psychiatrist felt justified in recommending surgery as suitable therapy for me was his understanding that these different aspects of my desire were not irrational in the context of the desired goal. Everything I wanted was attainable by and consistent with single leg amputation. I would have the altered form I thought most beautiful. I would experience the sensations normal to someone with a thigh stump. Most important, there was no reason to believe I could not perform at a superior level as an amputee.

Some who hold forth on the supposed drawbacks of satisfying a desire to lose a limb seem untrammelled by actual familiarity with real amputees. They begin with the assumption that amputation must result in reduced

employability and earning potential, and go downhill from there.

The plain truth, however, is that the absence of one leg need not cause serious loss of function. Although it is not as trivial a disability as, say, 20/40 myopia, on the overall scale of things it rates as no more than a relatively minor inconvenience for a person in reasonably good health and physical condition living in the United States or other urbanized countries with highly-developed infrastructure and laws protecting the rights of the handicapped. The many single-leg amputees I have met who state they can still do anything they like are not deluding themselves or attempting to make light of a bad situation. They are presenting a realistic appraisal of their capabilities. They lead normal lives. They earn incomes sufficient to support themselves and their families. They do not become outcasts rejected by their communities.

In fact, a surprising number of amputees actually come to like their altered body images because of the advantages they confer in many social situations. A pinned-up empty trouser leg is an effective tool for obtaining special benefits and consideration, and amounts almost to a guarantee that one will everywhere be treated with politeness and respect, if not kindness. We should hardly be surprised that some with involuntarily acquired amputations come to enjoy the effect of their exotic appearance on the people they encounter. If this is true of amputees who had limb loss thrust upon them, how much more likely is it that a realized wannabe will enjoy and continue to enjoy his altered body?

It would be foolish to base our judgments of wannabes' expectations on social and economic conditions that no

longer exist. This is not the 19th Century. Most amputees operate in the mainstream of society, not as second-class citizens relying on the sufferance and largesse of the able-bodied for their survival. Wannabes are entirely justified in believing they will be able to lead a productive, virtually normal existence after achieving their desired limb loss, although some no doubt underestimate the discomfort and difficulty involved in recuperation and rehabilitation. I myself attained four-year and post-graduate university degrees as an amputee, and since completing my studies have consistently earned salaries commensurate with my age and education. In this respect, my life is arguably no different than it would have been if I had retained my left leg, except for the added happiness its absence has brought me.

One author has suggested that having achieved her desired amputation, the wannabe is more or less doomed to disappointment and regret once curiosity has been satisfied and the novelty wears off. He proposes this as a justification the medical community could use to deny the desired surgery as therapy for the wannabe. Of course this argument is based on the two presumptions that curiosity is the sole or major motivation for seeking amputation, and that the surgeon's belief that amputation will ultimately make his patient unhappy is ample reason to withhold it. Dealing with the latter point first, the medical community could reasonably assume most people might be made unhappy by limb removal for any reason, yet obviously they do not let this stop them from performing amputations where its suitability is indicated by medical rather than psychological reasons. It is inconsistent to argue that the patient's potential unhappiness is sufficient reason not to perform the surgery in one situation but not in another. The true question here is

whether the wannabe's real unhappiness caused by the unsatisfied wish for amputation is exceeded by the potential unhappiness which might (but might not) follow amputation. Physicians have no way of knowing the answer to that question, and are not justified in denying surgery for the sole reason that the patient might be disappointed later. Indeed, if that were sufficient reason for doctors to refuse to perform an operation, what elective procedures would be done? Any operation entails the possibility that the patient will be disappointed sometime in the future. If there is even a reasonable chance that amputation might provide effective relief of chronic unhappiness that is sufficient to impair the wannabe's daily function, it is logical to suggest that the medical community might be obligated under its own code of ethics to consider amputation as a viable treatment. If the incapacitation created by an obsession with obtaining amputation is greater than is normally associated with limb loss, surely amputation becomes the superior option.

It may be true that unsatisfied curiosity provides the sole motivation for some individuals' wish to be amputated. I have no reason to think it does not. Speaking for myself, however, it was only one of the three main aspects of my desire for amputation, as I have already described. It was the most intensely felt of the three, and probably the only one that could not be even partially satiated except by surgery, but I always knew that my curiosity about the sensations of amputation would die almost as quickly as my severed leg if I succeeded in getting what I wanted. If curiosity had been my only reason, I am sure I would have been able to keep my desire under control and avoid surgery. Even at the ripe old age of sixteen I knew better than to take on a lifelong liability for the sake of momentary gratification. No, for me the most important reason to

have my leg amputated was a deeply felt need to triumph over the handicap, to feel the satisfaction of overcoming the challenge of a permanent source of difficulty. This has continued to be the case. I was totally accustomed to the feel of my stump within a few days after surgery, but the gratification arising from living a successful life on only one leg continues unabated more than a decade later.

I suspect that few wannabes whose yearning for amputation is strong enough for them to actually seek satisfaction base their desire entirely on curiosity. The desire to know what amputation feels like is certainly powerful, but the very act of thinking about this is apt to produce other motivations.

But I do not think it is a foregone conclusion that a realized wannabe must inevitably experience disappointment and regret even if curiosity is the primary motivation. I do not have extensive statistical data, but I have maintained extended correspondence with five other individuals who also managed to achieve the wannabe-amputee transformation as teenagers, and I think their experiences should be considered even if they are not provably representative.

Two of these amputees are women, and the other three are men. Two are in their twenties, one is thirty-six, and the other two are over forty. All three men are single upper-extremity amputees by the simple expedient of deliberately putting their arms in the way of farm or industrial machinery. Both women are above-knee single leg amputees. One obtained surgical amputation as I did, via referral to a surgeon by her analyst. The other claims to have paid an acquaintance three hundred dollars to destroy her knee with a shotgun. Whether that claim is completely true I have no way of

knowing, but I have met this person while she was on crutches, and can affirm that her limb loss is genuine. I can also state that she showed me a newspaper clipping reporting her as the victim of a hunting accident.

The time spent by these people in planning and preparation varied from years to practically none at all. As might be expected, two of the men accomplished their "accidents" impulsively, without prolonged thought. They saw their opportunities, and took them. The third man operated a large hydraulic metal-cutting shear in a steel-fabrication plant for over two months while contemplating whether he should fulfill his lifelong dream, finally sticking his arm under the blade three days before he was due to begin his last year of high school, severing it just above the elbow. One woman underwent psychoanalysis for three years before her therapist offered her the opportunity for surgery in a hospital operating room. (I found that interesting, as my own amputation was performed in my surgeon's office to avoid scrutiny by the staff at the local hospital where he normally did major procedures.) The shotgun victim took the longest to attain her goal, continually planning and replanning it from the time she was twelve until she was almost eighteen.

All five individuals told me that unbearable curiosity was their most compelling reason to give up their limbs, with two saying they had no other reason they were aware of. All five also said their amputations made them permanently happier, and that they would not do anything differently if given the opportunity to do so. They all expressed enduring satisfaction with their stumps and with their lives as amputees.

I think it more than likely this is a skewed sample, as I wouldn't expect to learn about or hear from realized wannabes who have discovered their amputations were mistakes through the channels available to me, but I believe it does indicate that ultimate disappointment with voluntary amputation is not inevitable or even necessarily common. It also suggests that long-term satisfaction can result even when the wannabe is mainly consumed by curiosity.

In fact, I would contend that the reasons a wannabe desires to be amputated are probably not as important after the goal is achieved as the intensity of that desire. When one's wish to have a stump escalates past a certain level, it is the wish itself which becomes the primary problem, a dominating, all-consuming obsession that is itself a disability. At the point when I began psychoanalysis, I couldn't think about anything but becoming an amputee or accomplish anything more than the simplest tasks. I was functioning far below my normal level, and could do nothing about it. Even my psychiatrist could not help me regain full control of my mental processes. In the end I was given my amputation not because I wanted it, but because that was the only way to stop me from wanting it. And it worked. Regardless of the disadvantages that accompanied the loss of my leg, it ended my obsession. I could not continue to devote all my thoughts to obtaining something I already had. My mind was at peace from the moment I woke up after surgery, and the relief that afforded me was so great it didn't matter that I could no longer do some things that had been easy before. I had traded a large handicap for a small one, and the bargain was good.

So my friend who stuck his hand into the hay chopper because he wanted to know if he would really still feel

his fingers afterward was not acting out of mere curiosity. It was the difficulty of living with the intensity of his curiosity that really impelled him. He'd been wondering about this question for so long and so hard that his mind wouldn't let it loose. The only way to free himself from it was to free himself of the hand. Once he did that, it didn't matter what the answer to his question might be (yes, he still feels his fingers, thirty years later, and can even wiggle them), because he finally knew what it was and could go on to other things. The relatively severe disability of a missing hand seemed trivial to him, compared to the misery he had undergone prior to his "accident." There was no letdown, no sense of disappointment, nor could there be, because he experienced only improvements. He got exactly what he wanted, and was willing to tolerate the physical consequences because at least they were endurable.

It is logical to ask why curiosity about the experience and sensations of amputation should reach such levels. After all, one can be intensely curious about many things without becoming obsessive. What is special about this thing?

I think the answer to that is two-pronged. First, a desire to know exactly what an amputee feels can ONLY be satisfied by amputation. There is no satisfactory alternative. The amputee can try her best to describe her sensations, but they are peculiar to a physical configuration different than that of other human beings, and only someone with the same configuration can understand her description as she means it, and someone who has that configuration doesn't need her description. Second, and more important, the wannabe knows this curiosity CAN be satisfied. She can know exactly what sensations come streaming up from an amputation stump. All she needs is a primitive surgical

procedure, and all her questions will be answered. It is this potential availability of the answers that leads her down the slippery slope. They are right there waiting for her, but always out of reach. It is like being on the brink of starving to death while a banquet lies waiting on the other side of an unbreakable glass wall. You might want to stop thinking about the food, but you can't help yourself.

This, as at least one other writer has pointed out, is where any analogy between amputation for wannabes and transsexual gender reassignment surgery breaks down. I have wondered what it would feel like to make love as a man, as I suppose countless other women have done. But such knowledge is unobtainable in the current stage of the medical arts. I could have a sex-change operation, but it would not give me the male experience. I would not be a man; I would be a woman with no vagina and an enlarged clitoris. I still could not learn what my husband feels when he rubs his penis back and forth in my body until his testicles discharge sperm and his prostate pumps semen into my vagina, for the simple reason that I would still have none of those specialized organs. Recognizing the futility of my curiosity, I am not tempted to pursue it. Since my curiosity is limited to the sensations of sexual intercourse and not to the other elements of male life which might attract a transsexual female, I am content to let it go unsatisfied and turn my attention to other matters.

That is not the situation with amputation, however. The wannabe is perfectly aware the answers he wants are available from a surgical procedure, and is not dissuaded by any sense that he cannot learn what he wants to know. To the contrary, his curiosity is encouraged by the knowledge that it can be perfectly

satisfied, while at the same time it is frustrated by the difficulty and even danger of obtaining satisfaction. Is it any wonder he succumbs to mental gridlock?

The sensations I get from my stump might not be exactly what you feel in yours, but my stump is real, all that remains of a leg I no longer have. It is not simulated, Whatever I feel in my stump as I type these words is my brain's legitimate interpretation of the signals emanating from a severed and rearranged mass of atrophied muscles, blood vessels and nerves wrapped around a stub of bone. It matters not that your brain might experience the same stump differently, because I am still the genuine article. Once I succeeded in obtaining amputation I became an amputee, not some superficially altered cosmetic imitation of an amputee.

I am certain the irony of the transsexual-wannabe comparison escapes no thoughtful person. On the one hand we have the surgical removal of internal and external genitalia (and the breasts, in the case of a woman) and complete loss of reproductive function as part of a coordinated change in appearance that necessitates a drastic change in lifestyle and manner of dress in order to satisfy societal norms for the target gender, all without actually accomplishing the basic goal which is the purpose of the procedure. On the other hand we have the surgical removal of a single appendage with the only direct effect that of altering the way the patient walks, not even changing his appearance if he chooses to employ a prosthesis, while being entirely successful at producing the sensory and functional changes sought by the patient. Yet the first procedure is available to anyone who can pass the psychological screening and has the money to pay for it, while the second cannot usually be had for any price

due to "ethical considerations" that may have nothing to do with the deepest psychological needs and qualifications of the person seeking it.

The attitudes surrounding other available elective procedures provide even greater contrast to the prevailing situation with amputation. As a woman I am entitled to have my breasts enlarged, reduced, reshaped or relocated as I desire, so long as I can muster the necessary funds and avoid acting like a raving lunatic. If I have trouble pleasing my husband I can have my vagina tightened. I can also have myself sterilized, replace my natural teeth with crowns, get my face lifted, have my nose bobbed and my jawline altered, and so forth. I can even, believe it or not, have my labia retailored to better match my idea of what they ought to look like (even though I have somehow managed to struggle through twenty-eight years of life without ever seeing them or feeling a desire to do so). Some of these procedures could have serious effects on my life while others are intended only to alter my appearance in ways I hope to find pleasing, but what all have in common is availability on demand. If I can pay for them, I can have them. The medical community's position on this is, it is my body, and I am entitled to alter it in accordance with my notions of how it ought to look.

But somehow that position changes abruptly when the requested alteration affects my extremities. I am not permitted to seek alternatives to four limbs and twenty digits, even to relieve unbearable psychological pressures. Perhaps I am aware of receiving no discernible benefit from the smallest toe of my right foot, but if I ask to have that toe taken off in the belief it will improve the looks of my foot and make me feel a lot

better about myself, I will be told that is an irrational request, that I need my toe even if I don't see that need.

Think about this. The same surgeon who tells me that the desire to lose a toe I will never miss is a sign of mental instability might well stand ready to change the shape of genital labia on request. Am I really less well-balanced than my sister who feels a need to alter the appearance of her little pink coochie? Maybe Sis and I are both disturbed, but the real irrationality here is in a system that caters to the disturbance of one, but not the other.

It is quite obvious that my desire to shed an entire leg is a different matter than someone's wish to have a minor toe clipped or a nose bobbed, but the difference is one of degree rather than basic principle. It IS my body. Were I convinced I would be a happier woman if only I could have a four-toed foot to fondle and gaze upon, who is to say I would be wrong with any pretense of genuine authority? Few sensible people would argue I would harm anyone but myself, or that the risk of that is more than trivial--people live their whole lives with missing small toes without being conscious of any meaningful loss. Going further, if I know about and am willing to accept such things as phantom pain, physical rehabilitation and a lifetime of inconvenience in order to obtain what I perceive as the benefits of having only one leg, who empowered my doctor to deny me what I want, in light of the many other things he is prepared to do at my request, some of which also have negative side effects and entail permanent alteration of function?

Which brings us back to sex-change surgery. The transsexual patient gives up functional genuine sex organs of one kind in exchange for something that vaguely resembles the other kind but doesn't work at all

except in the most rudimentary sense of providing something which may be inserted in penis-like fashion or which will accept insertion of a penis. The simulated genitalia will most certainly not provide their owner with sensations anything like those routinely experienced by people who were born with the real thing, and he or she must be satisfied with whatever he or she gets. The necessary operations entail major discomfort and lengthy recuperation. Yet sex-change surgery is considered worthwhile medical treatment because it provides the physical appearance and semblance of function for which the transsexual has endured a lifetime of yearning at obsessional levels, thereby alleviating great mental torment and improving his or her overall emotional well-being.

I submit that when all facts are considered, if there is any difference in which procedure ought to be accepted, prescribed and performed, it ought to favor the wannabe-amputee transformation over sex-change surgery. In contrast to the latter, it provides exactly what the patient wants, not something that merely looks like it, and is therefore a more successful and effective procedure at the physical level. (To be as successful and effective, transsexual surgery would have to give me a complete and functioning set of male organs.) Leg amputation involves relatively little post-surgical pain compared to other major procedures, as well as brief hospitalization and relatively short recuperation. Removal of all or part of an arm imposes even less stress on the recipient's system, with patients often up and walking around only a few hours after the surgery is performed. Amputation is far more cost-effective than gender reassignment, with the total fees for above-knee leg removal being less than five thousand dollars even in an expensive American hospital, a small fraction of the price for a sex change. (The economics might not

be quite so favorable in the case of surgery involving the torso, i.e., hemipelvectomy or forequarter amputation, but I have yet to hear of a wannabe desiring such a radical procedure, and cannot imagine one doing so.) As a significant downside, amputation frequently entails phantom pain of varying duration. I doubt many wannabes with a serious interest in pursuing surgery would regard that as other than a reasonable risk, however.

More to the point, amputation can work very effectively as a treatment for the wannabe's obsession. I can attest to this from my own experience as well as that of the aforementioned amputees with whom I have contact. There are also two cases of older men obtaining amputation through self-inflicted shotgun wounds which are well-known in the wannabe-devotee world, and these also experienced favorable results according to published accounts. Such anecdotal evidence does not constitute adequate grounds for doctors to offer a procedure as treatment for any condition, of course, but it should point the way to a more rigorous evaluation under controlled conditions, where the surgery is performed on carefully screened candidates.

Note that I am not suggesting sex-change surgery be abandoned. To the contrary. It continues to be performed because it has shown itself an effective means of bringing transsexuals a measure of tranquillity and contentment, thereby improving the overall quality of their lives. Rather, I propose that the mental torment undergone by wannabes be recognized as a seriously debilitating condition similar in nature to and as important as transsexualism, and that amputation not be ruled out as a reasonable way to treat it, just as gender reassignment is used to treat transsexuals. If this is done, I have every confidence that wannabes

who are likely to benefit from amputation will be properly identified in psychological testing, and that amputation will come to be recognized as a valid therapy for the condition. Should that happen, wannabes will be able to come forward with some hope of finding the contentment they seek, and I believe we will find this is a much more common condition than has heretofore been thought.

The alternative, of course, is to continue the status quo. In that event, I would contend the medical community is guilty of maintaining serious inconsistencies in the way it approaches elective procedures, and of turning a blind eye to the overall well-being of an admittedly small part of the population who now have no legal, safe and effective means of treatment available to them, apparently for no better purpose than the propping up an outdated view of what constitutes necessary surgery. Then, as now, wannabes will be fully entitled to wonder why other major surgeries with no more serious purpose than to confer a desired change in appearance are available on request while our deepest desires and disabling frustrations are regarded as frivolous at best. Then, as now, we will ask the medical community, "Whose body is this, anyway?"

Internet en wannabes

Internet is zo groot dat ook alles mogelijk is. De meeste wannabes op deze wereld hebben geen internet, en daar er ook haast nooit iets te vinden is in medische boeken over apotemnophilia zal het voor de meeste wannabes nog steeds zo zijn dat zij zich een leven lang de vraag zullen stellen van 'waarom wil ik een been af? Ben ik gek? Ben ik alleen op de wereld met dit idee internet aanschaffen gaan al snel zoeken

op zoekwoorden zoals amputatie, stomp, geamputeerde, en komen dan al snel te weten dat er verschillende sites zijn waar het hoofdonderwerp amputatie en apotemnophilia is. Vaak hoor je dan van wannabes woorden zoals 'ik heb heel mijn leven gedacht dat ik gek was, dat ik de enige op deze wereld was die een amputatie wou'

Op internet is het dan ook gemakkelijker om als wannabe contacten te leggen met andere mensen die ook een amputatie vrijwillig willen laten ondergaan.

De perfecte amputatie

Net zoals perfecte lichaamsbeeld wat inhoudt dat een wannabe weet welke amputatie hij of zij wil is er ook de perfecte beeldvorming van de amputatie zelf. Een grote groep wannabes interesseert zich niet aan het beeld hoe die stomp er zal uitzien, maar een even groot gedeelte van de wannabe bevolking denkt ook wel aan korte of lange stompen, mooi rond gevormd of vlak afgesneden.

De perfecte amputatie kan zover gaan dat wanneer je een wannabe die zijn linkerbeen er af wil het voorstel doet van 'goed we willen je been er af zetten, maar dan je rechter' zich compleet zou ongelukkig voelen als zijn rechterbeen geamputeerd werd. Het perfecte beeld is heel belangrijk bij een apotemnofiel, en zal in weinige gevallen onveranderd worden.

Wel heb je steeds wannabes die een onderbeen laten amputeren wanneer ze gans hun leven een bovenbeenamputatie hebben gewenst, dit doordat ze ook denken over het feit dat een leven met een gewone onderbeenamputatie gemakkelijker zal zijn dan dat kniegewricht ook nog te missen.

Een echte geamputeerde kan niet kiezen wat hij of zij er af wil, dat is een spijtig ongeval, vaak gevolgd door hevige pijnen, totaal ongewenst. Een wannabe probeert dan ook een

pijnloze amputatie te ondergaan, liefst zodanig dat er zo weinig mogelijk mensen van zijn of haar droom afweten. Velen zullen ook nooit een lidmaat laten afzetten wanneer een chirurg hun morgen daartoe de kans zou geven, dit daar sommigen niet willen dat er ook maar één persoon van hun droom afweten, deze groep zal dan ook blijven kiezen voor een zelf veroorzaakt ongeval of oorzaak zodat de buitenwereld zal denken dat de amputatie een doodgewone normale noodzakelijke ingreep was.

Niet iedereen met een gewenste amputatie is wannabe.

Tatoeages en piercings worden al jaren toegepast, sinds enkele jaren is er nu ook in dit wereldje een kleine aantrekkingskracht tot amputatie, een vinger of teen wordt dan geamputeerd niet omdat deze mensen met wannabe gevoelens zitten maar omdat ze die kleine amputatie willen ondergaan om te kunnen mee pronken, te laten zien dat ze durvers zijn. In grootsteden in Europa zoals Berlijn en Amsterdam zouden er dergelijke kleine amputaties kunnen gedaan worden in tattoo centers.

Buiten dit fenomeen zijn er ook mensen die aan zelfverminking doen, en soms aan amputatie denken om zichzelf zodanig te verminken, of zichzelf een amputatie toewensen door voorafgaande gevoelens van één of andere schuld voor iets.

Voor de medische wereld is het dan ook moeilijk om na te gaan wat een echte wannabe is wanneer er mensen zijn die amputatie zoals tatoeages willen of een amputatie wensen voor zelfverminking.

Zelfverminking

Wannabeïsme is zeker geen zelfverminking, wanneer er zelfverminking optreedt bij een wannabe dan is dit met de hoop dat het verminkt lichaamsgedeelte zal moeten geamputeerd worden. Helaas zitten wereldwijd in psychiatrische instellingen wannabes opgesloten, vaak voorzelfverminking, maar meestal voor onbegrip van de medische wereld die geen oor heeft naar wannabes daar ze er ook nog nooit over gehoord hebben, en iets nieuw dat is altijd een moeilijkheid om er als eerste over te beslissen of wannabeïsme wel of niet kan.

Waarom het tot op heden niet kon is omdat een amputatie in medische termen enkel en alleen kan in noodgevallen, en men het lidmaat eerst moet zien te redden vooraleer het te amputeren. Daar een geamputeerde ook gehandicapt is, en men wannabes aanziet als iemand die gehandicapt wil zijn is het dan ook moeilijk om in de medische wereld dit onderwerp naar voren te brengen.

Al te snel beslissen.

In Engeland werden twee amputaties verricht op wannabes. Wanneer je kijkt naar transseksualiteit dan moet iemand die een geslachtsverandering wenst eerst een twee jaar voorafgaan aan psychologische en andere onderzoeken. In de United Kingdom besliste men echter al na enkele maanden onderzoek over het fijt dat deze wannabes hun amputatie mochten ondergaan.

Is dit niet te snel? Wannabeïsme is een onderwerp waar weinig over geweten is, amper 1 op 500 medische personen

weet er iets van, maar wat het is waarom het er is, en wat de aanleiding ervan is is niet bekend. Is het dan wel slim om over te gaan tot het amputeren wanneer men nog niet echt weet wat apotemnophilia is.

Eenzijds is het wel slim, want dit medisch project in Engeland was ook zodanig gericht om meer te weten te komen over de gevoelens van een wannabe, het is wel duidelijk dat de twee ex-wannabes die in het hoge Engeland hun amputatie bekwamen nu ook werkelijk gelukkig zijn.

Naar buiten treden of gesloten blijven?

De meeste apotemnofielen op deze wereld delen hun diepgaande wens met niemand, zelfs familie, goede vrienden of echtgeno(o)t(e) weten niet dat hun vrouw of man een lidmaat kwijt wil. De meeste houden het diepgaande geheim goed verborgen, dit daar er een zekere schaamte is, wat uiteraard te begrijpen is wanneer je deze gevoelens hebt. Het is nieuw, en haast niemand zou het begrijpen. Enkele wannabes die toch naar buiten kwamen met hun verhaal werden meestal voor gek gehouden, verloren vrienden, familie of kwamen in een scheiding terecht. Zolang dit beeld taboe blijft zolang zullen ook de meeste wannabes niet open kunnen zijn.

Wannabeïsme, Apotemnophilia, BDD, ???

De oudste term dateert uit 1977 en iemand die een lidmaat af wou hebben werd een apotemnofiel genoemd. Een apotemnofiel werd volledig aanzien als iemand die uit pure seksuele verwachting een lidmaat af wou.

Later kwamen dan andere zelfbedachte namen te voorschijn zoals wannabes, wannabeïsme, en tenslotte BDD komende van body dysmorphic disorder.

Volgens onze onderzoeken die we gedaan hebben is een wannabe helemaal geen complete BDD leider, wanneer men goed naleest in medische boeken wat enkele symptomen zijn van BDD lijders, dan kunne we alvast zeggen dat we tot nu toe geen enkele wannabe kende die zichzelf elke dag in de spiegel zit te begapen, wat echter wel in de uitleg staat vermeld van een vrouwelijke psychiater uit Gent te België die er onlangs een artikel over schreef in een tijdschrift.

We houden ons liever bij de medische verklaring van dr. J.Money die de naam apotemnophilia bedacht. Wanneer we naar onze onderzoeken kijken die we schriftelijk en totaal anoniem deden bij verschillende wannabes dan kunnen we zeggen dat verschillende wannabes verklaarden dat ze vaak tot masturbatie overgaan wanneer ze het spel van een geamputeerde spelen, en wanneer ze dan klaarkomen dat het idee om zelf geamputeerd te willen zijn voor enkele uren weer verdwijnt.

Wanneer we diezelfde vraag voorlegden aan wannabes die hun amputatie hadden bekomen komen we te weten dat alle ex – wannabes bij masturbatie het nog steeds fijn vinden een geamputeerde te zijn wanneer ze hun hoogtepunt hebben bereikt.

In je droom naar de operatiekamer.

Als wannabe denk je er niet alleen overdag aan, maar uit onze onderzoeken dromen een hele hoop wannabes, sommigen zelfs dagelijks over het fijt dat ze in een operatiekamer liggen, omgeven door chirurgen, en zien dan hun ongewenst lidmaat geamputeerd worden. Deze droom eindigt dan in een nachtmerrie wanneer een droom over is, en men inziet dat het maar een droom is. Sommige wannabes die nu volmaakt geamputeerd zijn vertelden ons dat deze droom niet meer is na de amputatie, wanneer ze dromen en ze zien zichzelf terug

dan zien de meeste zich ook in hun droom als geamputeerde, en niet zoals ze voorheen waren.

Stomp en fantoompijn.

Wanneer je wannabe bent en je been of arm eraf wil, dan gaan daar jaren aan zelfstudie vooraf. De meeste apotemnofielen die tot de daad over gaan zijn meestal goed geïnformeerd, de meeste onder hen hebben al jaren onderzoek gedaan naar amputatie en prothese praktijk, en weten dan ook goed waarover ze meespreken.

Wanneer we aan de wannabes die meewerkten aan ons internet onderzoek de vraag stelden of ze wel beseften dat fantoom pijnen en stomp pijnen misschien nooit zouden overgaan dan kunnen we zeggen dat 97 % van alle antwoorden liet weten dat men daarvan goed op de hoogte was, en deze pijnen hun niet zouden stoppen in hun verdere wens naar amputatie toe.

Zelfs wanneer men vooraf zou weten dat een betreffende wannabe na haar amputatie enorme stomppijnen zou hebben, dan nog zou ze het willen, en zal ze haar plan doordrijven.

Echt volmaakt gelukkig na de amputatie ?

Wanneer een wannabe zegt 'ik was compleet gelukkig de eerste dag na de amputatie', dan is dit haast ongelofelijk. We stelden verschillende ex - wannabes een open vraag, namelijk: 'Was je compleet gelukkig onmiddellijk na de amputatie?'. 80 % antwoordde neen, slechts 20 % ja. Dus 1 op 5 personen zal vanaf de eerste dag gelukkig zijn.

Opmerkelijk is dat die 20 % bestaat uit de groep die haast geen pijn hadden na de amputatie, de 80 % is de groep mensen waarbij hevige fantoompijnen bijkwamen, hun antwoord op de vraag welke reden er toe kon zijn dat ze niet

onmiddellijk perfect gelukkig waren is dan ook ‘omdat we niet om deze pijn vroegen’.

Wanneer de pijn echter verdwijnt is een ex – wannabe perfect gelukkig en zal hij of zij aan een aangepast leven als geamputeerde beginnen.

Als mens kan je niemand verplichten om bij je te laten leven, dan is ook onze vraag of het niet stom is om wannabes zodanig te laten lijden in hun bestaan, of het niet beter is hen te helpen en hen de amputaties te bezorgen die ze wensen, het is hun leven, en zij moeten er mee leven, wanner er dan een dag komt dat er een partner beslist om met een wannabe of ex wannabe samen te leven dan is dat een positief punt voor de wannabe in kwestie, en ook het bewijs dat ook wannabes aan een goede partner kunnen geraken.

We kennen wannabes die in een scheiding terechtkwamen na onbegrip, maar anderzijds ook wannabes die een perfecte relatie vonden met een meisje of jongen die het tenminste probeerde te begrijpen.

Begrijp je?

De wereld van onbegrip daar toe behoren wannabes. Aan sommige professoren die een orthopedische afdeling leiden in verschillende universitaire ziekenhuizen waar regelmatig amputaties worden ondergaan stelden we twee vragen.

Enerzijds of ze wisten wat wannabes zijn, anderzijds wat ze erover denken.

Tot onze spijt kon geen enkele professor zeggen wat een wannabe was.

Geen enkele had er al ooit over gehoord.

Wanneer we uitlegden wat het was, dan schoten sommigen in een bespottelijke lach gevuld van onbegrip, anderen deden of ze het begrepen, maar tenslotte kwam het er op neer dat ze het toch te ‘gek’ vonden.

Eén enkele professor antwoordde ons: 'Indien de medische commissie van mijn ziekenhuis beslist dat er het betreffende lidmaat moet worden afgezet, en dit beter is voor de wannabe in kwestie, dan zal ik ook de amputatie ten uitvoer brengen'. Het onbegrip heeft dus het hoogste niveau in dit wereldje. Het is heel begrijpelijk, geen enkele medische verklaring kan je vinden in de meeste medische literatuur, enkel en alleen internet is het meest open gebied betreffende dit onderwerp, en zolang daar geen verandering in komt zal het voor de meeste wannabes ook zo zijn dat ze in hun onbegrip moeten blijven leven.

Na deze informatie over wannabes gaan we even over naar enkele verhalen van ex – wannabes. Via internet zijn we in contact geraakt met heel wat wannabes die hun gewenste droomamputatie hebben ondergaan. Sommigen onder hen hebben vreselijke dingen gedaan, om toch maar dat perfect geamputeerde lichaam te bekommen.

We beginnen met P1. Een Amerikaan op leeftijd. Jaren droomde hij ervan om zijn linker been boven de knie kwijt te geraken, niemand wou hem helpen, tenslotte schoot hij lood door zijn knieschijf, waarbij artsen dan pas na enkele weken besloten om toch maar tot amputatie over te gaan. P1 is nu volmaakt gelukkig, en het enige spijtige volgens hem is dat hij zoveel jaren vooraf er alleen maar heeft over kunnen dromen en hij zo oud moest worden vooraleer hij zijn gewenste amputatie bekwam.

Spijt na de amputatie.

De enige en grootste spijt die we bij alle wannabes ondervonden was dat ze jaren hadden moeten wachten op hun amputatie, spijt dat het niet eerder kon gebeurd zijn.

P2., een ex – wannabe uit Europa.

P2 is een mannelijke ex wannabe, hij verloor zijn been door een zelf veroorzaakt ongeval met een stof die er voor zorgde dat zijn lidmaat op enkele seconden tijd diep gevoren werd. Na de amputatie werd P2. een perfect gelukkig man, hij vindt het fantastisch een prothese te mogen dragen, en zou zijn been voor geen geld ter wereld willen terughebben. Hij heeft jaren moeten zoeken naar een middel om zijn been kwijt te geraken. Niemand in zijn familie of vrienden weet van zijn wannabe bestaan af. Wel liet hij ons weten dat hij het ook fijn zou vinden om twee benen af te hebben. 'Ik denk dat amputatie is zoals tatoeage, heb je er één en het bevalt je dan wil je er nog één...'

Meer dan één amputatie

Dit hebben we nog gehoord,... iemand is wannabe, wil een lidmaat kwijt, en na verloop van tijd wenst hij of zij een tweede amputatie, waar deze oorsprong ligt weten we niet, wel weten we dat alle ex – wannabes enorm genieten van hun stomp en amputatie. Heeft dit dan met het goede gevoel te maken, is het goede gevoel zo goed dat men nog meerdere dergelijke gevoelens wil, tot op heden is dit onbekend.

Rekening houden met wat je nog zal kunnen.

Vele wannabes beseffen maar al te goed dat een amputatie een hinderlijke situatie teweeg kan brengen, maar toch kiezen ze er voor om geamputeerde te worden.

Vele wannabes bereiden zich een heel leven voor op hun toekomst als geamputeerde, ook met het oog dat hun leven goed zal verlopen zonder al te veel problemen. Er zijn zelfs wannabes die hun hele huis aanpaste aan het leven als geamputeerde vooraleer ze geamputeerd werden.

Anderen beslissen om voor een amputatie te kiezen die niet al te hinderlijk zou zijn in hun verdere leven. We hoorden reeds van wannabes die bewust kozen voor een kleine amputatie gewoon voor het gemak van hun verdere leven.

Een franse ex – wannabe wou steeds linker bovenbeen geamputeerde worden, wanneer hij de kans kreeg om zijn amputatie te bekomen besliste hij om zijn been onder de knie te laten afzetten, zijn antwoord aan ons 'ik wil nog perfect kunnen skiën'

Beginnen met een teen, eindigen met een been.

Vele wannabes hebben reeds vele tenen en vingers zelf afgesneden, ondanks het feit dat dit niet hun gewenste amputatie was. Waarom snijden ze dan een teen eraf wanneer ze een heel been af willen, of wanneer een vingertje wanneer je een armamputatie wenst? Ook deze vraag stelden we aan verschillende wannabes die reeds één of meerdere vingers of tenen hebben geamputeerd.

Het antwoord is dat de meeste reeds het gevoel van amputatie willen bezitten, ze willen weten hoe geamputeerd zijn aanvoelt, en of het echt het gevoel is zoals ze zich een leven lang hadden ingebeeld. Anderen antwoordde ons dat

ze het deden omdat ze absoluut iets af wouden, 'beter een teen af dan niets af'.

Het verzamelen van lichaamsdelen.

Enkele extreme wannabes die een teen of vinger hebben verwijderd hebben ook het geamputeerd lichaamsdeel bewaard. Dit komt maar in weinige maten voor. Voor de meeste wannabes is het verwijderen van een lichaamsdeel veel belangrijker dan het verzamelen van geamputeerde delen. We hoorden verhalen van een wannabe die al zijn tenen had geamputeerd en deze reeds jaren in diepvriezers bijhoudt, we hoorden andere verhalen over een vinger die in sterk water werd bewaard.

Vaak maken wannabes ook foto's van lichaamsdelen die ze amputeren, de reden daartoe is dat men ook aan anderen wil laten zien hoe ze het voor elkaar hebben gekregen die teen of vinger af te zetten, maar ook voor sommigen om een herinnering te hebben aan hun teen of vinger toen die er nog aanhing.

Een prothese of een rolstoel?

Net zoals de voorkeuren naar verschillende amputaties gaat, of de voorkeuren naar een korte of lange stomp uitgaat, zo gaat ook de voorkeur uit naar de bepaalde levensstijl na de amputatie.

Er zijn apotemnofielen die een prothese een zeer interessante zaak vinden, maar er zijn er anderen die een prothese een lelijk ding vinden, en gewoon verder willen leven op één been, gewoon op twee krukken of in een rolstoel. De invloed hiervan heeft te maken op de voorafgaande fantasie, en het droombeeld dat men heeft gevormd als wannabe.

Eén wannabe vertelde ons: 'Waarom een prothese nemen wanneer je eerst je been hebt laten amputeren'. Hiermee bedoelt hij dat het voor hem stom klinkt om een prothese te gaan dragen, terwijl je er voor kiest om 'éénbenig' te zijn. Bij al onze onderzoeken via internet stelden we ook de vraag 'Wat indien je vooraf zou weten dat je geen prothese zal kunnen dragen?'

Op deze vraag antwoordde 92 % dat ze dan nog hun amputatie wenste, en het hen niet kon uitmaken dat ze eventueel nooit meer zouden kunnen gaan. Het belangrijkste is de amputatie behalen, wat er ook zal gebeuren, hoe een leven ook verder zal verlopen.

De overige 8 % zou enkel tot amputatie overgaan wanneer ze er zeker van zouden zijn dat ze na de amputatie ook een prothese konden dragen.

Een geamputeerde in de familie?

Wanneer men dieper wil ingaan over de oorsprong van de wannabe gevoelens en de vraag stelt 'Zijn er geamputeerde vrienden of familieleden in je omgeving als wannabe?'

Dan kunnen we vaststellen dat er weinige wannabes zijn die een familielid of vriend hebben die een amputatie heeft ondergaan.

Men moet de oorzaak van wannabeïsme dus niet gaan zoeken in deze richting.

Bestaan er pillen tegen wannabe gevoelens?

Neen, er bestaan ook geen pillen om een homofiel te laten denken dat een vrouw lekkerder is dan een man. Je bent wannabe of je bent het niet, ben je het dan moet je het alleen aanvaarden, er is niets tegen te doen, zelfs jarenlange

psychiatrische opsluiting zal je er niet van weerhouden om te denken dat je als geamputeerde veel gelukkiger zal zijn. Het aanvaarden van je gevoelens als wannabe is vaak het moeilijkste. Zeker wanneer je denkt alleen op deze wereld rond te lopen met deze wannabe gevoelens.

Wannabes vertelden ons dat ze soms het idee om geamputeerde te worden uit hun hoofd probeerden te zetten, maar geen enkele lukte hierin, steeds komt het idee terug dat je als geamputeerde een gelukkiger leven zal leiden.

We gaan nu even kijken naar het verhaal van P3. een ex – wannabe uit Europa die heel wat wegen heeft doorkruist vooraleer hij zijn geamputeerd lichaam bekwam. Misschien maakt dit verhaal U ook duidelijk hoe diep wannabe gevoelens zijn.

... Het begon allemaal toen ik zeven jaar was. In de klas zat een meisje, Helen noemde ze. Op een dag kwam de lerares binnen met de mededeling 'Helen ligt in het ziekenhuis, haar been moest worden geamputeerd.' Op dat ogenblik kreeg ik een raar innerlijk gevoel, als zevenjarige dacht ik er aan hoe ze er op één been zou uitzien, hoe ze daar in het ziekenhuis lag, en ik besepte dat ik jaloers was. S' avonds wanneer ik thuis kwam en in mijn bed lag kon ik niets anders doen dan aan Helen denken, ik wou ook een been kwijt, en wat er vooral in me opkwam was de vraag 'Waarom ben ik het niet die daar nu in het ziekenhuis met een been af lig?' Zo begon alles, na verloop van tijd hoe meer ik volwassen werd, hoe meer ik opzoeken ging doen naar amputatie toe. Ik ontdekte meer over verschillende amputatietechnieken, maar nooit iets over het feit waarom ik een been af wou hebben.

Ik huwde in 1989, en vertelde niets aan mijn vrouw over het feit dat ik wannabe gevoelens had. Ik was enorm beschaamd over het feit dat ik mijn linkerbeen boven de knie afwou hebben, en ik wou ook op dat ogenblik niet dat iemand wist dat ik deze droom had.

Wanneer ik een 22 jaar oud was vond ik dan in een boek dat er soms ledematen worden afgebonden. Ik nam een elastisch verband, en sloot mijn bloedaders voor uren af, zo erg dat ik lag te rollen van de pijn. Maar achteraf bekeken heeft deze methode mij nooit geholpen, enkel en alleen maar pijn bezorgd.

Ondertussen was ik sinds mijn 12 de jaar reeds verschillende malen met mijn been in het gips geweest. In het totaal zeker twintig keer. Ik zocht altijd een methode zodat men mij wel moest in gipsen. Ik deed dit omdat ik het gevoel dat ik mijn been niet kon bewegen enorm aangenaam vond.

Wanneer ik enkele jaren gehuwd was, en ik een 25 jaar oud was besloot ik om andere methoden toe te passen. Ik vond eveneens in een medisch boek dat bevriezing tot amputatie kon leiden.

Thuis stond er in de kelder een grote diepvrieskoffer, ik besloot om mijn kuit tegen de diepvrieswand te houden gedurende enkele uren.

Na afloop werd mijn kuit vurig rood, na twee dagen was mijn kuit zwart en dood.

Tegen mijn vrouw vertelde ik niet wat ik had gedaan, ik vertelde iedereen dat ik van niks wist, en het er plots was gekomen.

In het ziekenhuis aangekomen vroeg men dan of ik met gevaarlijke produkten in aanmerking was gekomen, mar nooit of nooit heb ik de waarheid verteld.

Na twee weken hospitalisatie was mijn been er nog niet af, enkel mijn kuit was zo goed als geamputeerd, en enkele repen nieuwe huid werden aangebracht.

Het verschrikkelijkste ogenblik was wanneer ik wakker werd uit de narcose en zag dat de hele poging voor niets was geweest, en dat stomme been er nog aanhing.

Onrechtstreeks probeerde ik er wel met mijn vrouw over te praten, ik stelde haar vaak vragen over amputatie, of ze nog bij me zou blijven moest ik ooit een been kwijt zou geraken.

Wanneer ik een 26 jaar was haalde ik internet in huis. Ik vond medische teksten over wannabeïsme, ik ontdekte dat ik niet de enige was op de wereld die zijn been of arm er af wou hebben. Dit gevoel gaf me nieuwe moed om door te gaan met mijn zoektocht naar volmaaktheid.

Op een zekere dag besloot ik anoniem twee bekende orthopedische chirurgen aan te schrijven, met daarin een korte uitleg en een verzoek op een bepaalde plaats af te spreken met mij. Uiteraard geen van beide chirurgen is komen opdagen.

Ik vond dat nu dat ik op internet had ontdekt dat ik niet de enige wannabe was dit dan ook wel aan mijn vrouw kon vertellen, ik drukte de medische teksten af die ik had gevonden, daarna ging ik de trap af, en duwde haar de bewijzen in handen. Ik vertelde haar dat ik zo was, dat ik al jaren een been af wou hebben'. Veel hebben we er niet over gepraat, voor haar was het moeilijk te geloven dat hare man een apotemnofiel was.

Na meerdere gesprekken kwam het er op neer dat ze niet wou dat ik een been af mocht hebben, maar wel dat ik een heel klein teentje mocht laten amputeren.

Ik lichte mijn dokter in die reeds 14 jaar aan huis kwam en die uiteraard eventjes verschoot wanneer ik hem vertelde met welke gevoelens ik al jaren rondliep.

In het begin kwam heel het gedoe enorm ongeloofwaardig over, zowel bij hem als bij mijn vrouw, niemand wou er met mij over praten, en dat was nu net

wat ik zocht, gewoon iemand die naar me wilde luisteren. Ik had destijds een goede vriend, ik vertelde hem dat ik een apotemnofiel was, en zonder na te denken zei hij me dat het iets te maken had met amputatie, hij had gestudeerd, snapte de betekenis van het woord apotemno, en begon te beseffen dat ik inderdaad een been af wou hebben. 'Ik had dit eigenlijk van jou moeten weten' vertelde hij. Heel onze vriendschap samen had hij me genoeg zien tekeningen maken over geamputeerde, of in het school wanneer we samen in de klas zaten me zien zitten in de rolstoel van de verplegingsklas waarmee ik maar al te graag is mee door de gangen bolde.

Maar echt veel heb ik niet aan hem gehad, hij begreep het, maar wanneer ik er achteraf bij onze volgende samenkomsten over wou beginnen dan was het vaak zo dat hij vroeg om het niet steeds over die wannabe zaken te hebben.

Goed, ik had de toestemming van mijn vrouw om een teen te laten afzetten, een kleine teen, dit door bevrozing, zodat men wel de teen zou moeten afzetten, het was beter dan niets, dus besloot ik maar om op internet meer informatie op te zoeken over teenamputaties.

Zo leerde ik dan een Duitse wannabe kennen die zich van zijn tien tenen had ontdaan door zelfamputatie. Hij vertelde me hoe gemakkelijk het was om bij jezelf een teen af te snijden zonder pijn of gevaar.

Op een nacht besepte ik dat ik het niet meer kon uithouden, al jaren wou ik een amputatie, het ogenblik was aangekomen om die kleine teen er af te krijgen. Terwijl mijn vrouw sliep ging ik voorzichtig naar de badkamer toe die beneden was. Daar aangekomen legde ik al het materiaal samen dat ik nodig had om mij van die teen te ontdoen.

IJs uit de diepvriezer zou er voor zorgen dat mijn teen kon verdoofd worden zodat ik niks zou voelen van pijn. En inderdaad hoe meer ijs ik op m'n kleine linkerteen legde, hoe meer het slaperig gevoel er in opkwam. Na een tiental minuutjes was mijn teen in een diepe slaap, en ik besepte dat hij nooit of nooit nog zou 'wakker' worden. Dit alleen al was een enorm zalig fijn gevoel voor me.

Ik nam een breekmes dat ik had klaargelegd, en sneed door mijn teen, op de hoogte dat ik hem af wou, net boven de plooi.

Het was alsof ik door boter sneed, zo scherp was het mes.

Even later zag ik de teen die alleen nog door het gebeente met mijn voet was verbonden wit worden, en ook koud aanvoelend.

Nu besepte ik dat wanneer ik nu het gebeente zou doorsnijden echt een teen zou afhebben.

Even later was het been doorgesneden, en had ik mijn kleine teen in mijn hand. Ik bond de wonde in, net zoals die wannabe me via internet had verteld, en kuiste het weinige bloed op dat er was achtergebleven. Ik maakte een papiertje klaar voor mijn vrouw zodat ze wist waarom ik eventjes niet thuis zou zijn, en vertrok even later me ontdoen van mijn kleine teen. Ik smiet hem in een rivier niet zo ver van mijn huis af.

Wanneer de zon begon op te komen keerde ik terug naar huis, en vertelde aan mijn vrouw wat ik die nacht had uitgespookt. Ook al had ze me voorheen gezegd dat ik een teenamputatie mocht hebben was ze nu toch niet in haar nopjes. Ze zal niet gedacht hebben dat ik zo sterk zou zijn om aan zelfamputatie te doen.

De kleine teenamputatie genas gauw. Achteraf vond ik het alleen maar spijtig dat ik niet eens voelde dat mijn teen eraf was.

Ik besloot om nog een teen af te zetten, ditmaal zonder toestemming van mijn vrouw. Ik dacht dat wanneer ik de dikke teen zou afsnijden wel zou kunnen genieten van het goede amputatiegevoel.

Het was dag, en mijn vrouw was niet thuis, alles lag opnieuw klaar in de badkamer, en ik besloot mijn dikke linkerteen eraf te halen. Dit ging nog gemakkelijker dan de kleine teen die ik voordien had gedaan. Ik stapte in de wagen, en ging naar een vriendin, een studente verpleegster die ik had leren kennen en die me begreep of probeerde te luisteren naar mijn wannabe gevoelens. Ikzelf durfde het niet aan mijn vrouw gaan zeggen wat ik gedaan had, ik smeekt haar om mee naar huis te gaan en aan mijn vrouw te vertellen wat ik nu weer had afgesneden.

Na de nodige uitleg ben ik dan op mijn bed gaan liggen zodat het bloeden eindelijk zou kunnen stoppen, maar dit stopte niet, en al gauw besepte ik dat ik naar het ziekenhuis moest.

Daar aangekomen had mijn huisarts reeds gebeld om de nodige uitleg te doen, maar ondanks dat was het toch niet fijn te weten dat heel die afdeling en die medische staf wist dat ik mijn teen zelf had afgesneden. S 'anderendaags was ik het er zo moe dat ik in mijn pyjama de auto ben ingestapt en naar huis toe ben gereden.

Ik genoot enorm van mijn dikke teen amputatie, en het was een zalig gevoel, maar ik besepte dat ik nog steeds mijn been er af wou hebben.

Ik probeerde begrip te verkrijgen van verschillende vrienden, maar achteraf hoorde ik van anderen dat ik achter mijn rug alleen maar werd uitgelachen en steeds op muren van onbegrip botste. Mijn vrouw was het ook meer dan moe van me elke dag over amputatie te horen praten, zo moe dat we besloten te scheiden van elkaar.

Dit was een harde klap voor mij. Ik hield van haar, ik betrouwde haar, en ik had haar mijn diepste geheim ooit toevertrouwd met de hoop dat we er als man en vrouw zouden kunnen over praten. Wanneer je huwt dan belooft je er voor elkaar te zijn in goede en slechte dagen, maar van er voor elkaar te zijn in slechte dagen, daar was in dit geval geen sprake van.

Wanneer ik alleen woonde op mijn gehuurd appartement kwam ik steeds meer en meer in contact met mijn vriendin die wel naar me luisterde, niet dat ze het kon goedkeuren dat iemand zijn been er af wou voor de 'fun' maar ze had er tenminste aandacht voor. We werden verliefd op elkaar, en ze kwam steeds maar meer en meer af.

Op zekere dag ging ik naar de badkamer toe en heb ik me ook ontdaan van nog 2 andere tenen, en de dag nadien heb ik dan ook de middelste teen eraf gezet.

Mijn vriendin die eigenlijk naar school moest is dan bij me gebleven om me bij te staan in de helse pijnen die ik die week heb moeten ondergaan.

Nadien met een voet zonder tenen aan was het gevoel enorm fijn, ik voelde me enorm goed, maar toch kon ik de drang naar een éénbenig leven niet kwijt geraken.

Nu ik in scheiding was, en alleen woonde, besloot ik om mijn plannetje verder te zetten, niemand zou me kunnen stoppen, zelfs niet het idee dat mijn zoontje een éénbenige vader zou hebben.

Ik probeerde opnieuw de diepvries, ik bevroor opnieuw mijn achterbeen en ik besloot ook om een zelfgemaakte infectie gemaakt van speeksel, dode vliegen en andere afval in mijn been in te spuiten.

Ik werd er alleen maar ziek van, en mijn dokter wou me alleen maar pijnstillers geven, verder niets ondernemend.

Na een maand thuis te zitten, een been dat stonk van afgestorven weefsel, en helse pijnen kreeg ik een telefoon van mijn dokter om te zeggen dat hij geen pijnstillers meer zou voorschrijven.

Ik ben toen zodanig tegen hem uitgevlogen dat een uurtje later zeven politieagenten me thuis zijn komen bijhalen, eerst dacht ik om me naar het ziekenhuis te doen om die kuit weer te laten opereren, maar neen, ze brachten me naar het gekkenhuis.

Daar werd me verteld dat ik gecollegeerd was, dat ik geen enkele rechten nog had als mens, en dat ik nu een soort staatseigendommen was zonder enige rechten.

De eerste nacht mocht ik er 'slapen' in een cel die bleef open staan, alle kamers waren volzet. Ik zat tussen allemaal gekken die aan niets anders dachten dan aan zelfmoord, drugs en alcohol.

Achter glas en slot ontdekte ik de dag nadien ook nog dat mijn schoonouders zonder daar toe recht te hebben met de verpleging kwam praten.

Ik zat opgesloten tussen vier muren, geen enkele frisse lucht die binnen kon, enkel gekken naast me die dood wouden.

Ik sliep op een kamer samen met een oude idioot die er honderd procent zeker van was dat hij enkele miljoenen onder zijn hoofdkussen had zitten, en deze gedurende een hele nacht had moeten bewaken.

Mijn advocaat kwam me bezoeken, ik zat zodanig onder die pillen dat ik hem niet eens meer herkende en hem vroeg 'wie ben jij?'

Hij vertelde me dat het niet makkelijk zou zijn me vrij te krijgen, en dat indien het hem niet zou lukken ik voor minstens een maand daar had moeten blijven. Op mijn formulieren opgemaakt door psychiaters stonden allerlei leugens vermeld, ik was volgens hen iemand die

aan niets anders dacht dan aan zelfmoord, en aan zelfverminking. Het was vreselijk om dit te horen, wetende bij jezelf dat je niet dood wil, maar een been eraf wil.

Ondertussen besloot men daar in het gekkenhuis om me naar het universitair ziekenhuis te brengen, en mijn been te laten opereren. Die chirurg daar was enorm onvriendelijk, en zei zelfs nog spottend 'wil je niet liever dat ik uw been er af zet?'

Ik zei hem dat ik rookte, maar hij antwoordde hierop dat ik gedurende heel mijn verblijf de kamer niet mocht verlaten.

Ik wist dat ik dergelijke situatie niet zou kunnen uithouden. Mijn zaak kwam ook voor enkele dagen later, en wanneer ik daar zou blijven zou deze alleen maar uitgesteld worden, en zou ik langer in dat gekkenhuis moeten blijven.

Ik besloot om te vluchten, deed alsof ik naar het toilet moest gaan, maar rende als gek door alle gangen, ontvluchte dat ziekenhuis, en deed zonder geld, zonder identiteitskaart of andere bezittingen autostop naar een stad 80 kilometer van het ziekenhuis verwijderd.

Daar besloot ik dan om naar mijn vriendin in een andere stad te gaan, ik belde mijn ex – vrouw. Die smeekt me om terug te gaan, me terug te laten opsluiten, want de flikken hadden mijn zoontje van school gehaald, en waren er honderd procent zeker van dat mijn vrouw wist waar ik zou zijn.

Ik belde mijn huisarts, diegene die me had laten opsluiten, en ik verklaarde dat ze mij mochten komen halen, op voorwaarde dat mijn vrouw onze zoon terug kreeg, ik niet in een cel moest worden opgesloten, en mijn proces voorkwam enkele dagen later.

Enkele dagen later kwam mijn proces voor, naast me zat mijn vrouw, tegenover me een rechter, daarnaast

mijn dokter en daarnaast de gekke psychiater die meer op een doodgraver leek in zijn zwarte pak dan op een arts.

Mijn advocaat haalde het punt aan dat transseksuelen ook een amputatie wensen, en dat een penis amputeren niet minder erg is dan een been af te willen. Hij zei ook dat indien men mij vrij zou laten dat ik vrijwillig op bezoek zou gaan bij de psychiater. Het belangrijkste punt was echter wel dat de datum van collocatie een dag later was dan de dag dat men mij thuis met zeven politieagenten is komen halen. Dit zorgde er dan voor dat ik eigenlijk een dag onterecht heb vastgezet.

Diezelfde avond kreeg ik op de afdeling telefoon van de psychiater. Hij vertelde me dat ik had gewonnen en zijn ziekenhuis onmiddellijk mocht verlaten. Ik kon mijn ogen niet geloven, de rotste week van mijn hele leven was eindelijk voorbij. Thuisgekomen barste ik in tranen uit. Ik was terug een vrij man, een vrij man dat enorm veel pijn werd aangedaan door een dokter die ik al veertien jaar kende en die ik in vertrouwen had genomen, een man die me had beloofd dat hij me nooit zou proberen te veranderen in mijn wannabe gevoelens.

En toch besloot ik hem verder als dokter te houden.

Enige tijd later ging ik op bezoek bij de psychiater aan wie de advocaat had beloofd dat ik hem bleef bezoeken. Deze psychiater vertelde me dat hij dat internetgebeuren een soort van sekte vond, en internet er de aanleiding heeft toe gegeven dat ik doorgedaan ben met mijn plannen om mijn been kwijt te geraken. Ik heb steeds bij hem volgehouden dat ik mijn been niet meer kwijt wou, gewoon om van hem af te geraken.

Ondertussen leerde ik op internet een dokter kennen die zelf een wannabe was, en mij verklaarde hoe gemakkelijk je een been kan verdoven met enkel en alleen locale anesthesie.

In tussentijd had de psychiater mij gezegd dat ik geen wannabe meer was, en vrijuit kon gaan, en niet meer naar raadplegingen hoefde.

Een maand later was ik in mijn buurland, op bezoek bij die wannabe dokter en legde hij met één simpele naaldprik heel mijn been in slaap.

Na afloop reed ik terug naar huis, maar de drang naar amputatie was zo groot dat ik terwijl mijn been in slaap lag de stomp van mijn dikke teen opensneed zodat ik gewoon niet meer naar huis kon.

Ik besepte dat dit de kans was om nu echt beengeamputeerde te worden, ik besepte als ik gewoon naar huis toe zou gaan ik deze kans gen tweede keer opnieuw zou krijgen.

Ik keerde s 'nachts, al bloedend over de autosnelweg terug naar hem thuis, en vermits mijn been nog steeds verdoofd was, naaide hij mijn stomp opnieuw toe.

Ik smeekte hem mij te helpen, mij een plan op te zetten zodat ik eindelijk mijn been kon kwijt geraken.

Ik bedacht een vals ongeval, ik vond een mooie plaats waar ik mijn amputatie kon voldoen.

De avond waarop de amputatie was gepland ging ik opnieuw naar hem thuis, en opnieuw werd mijn linkerbeen in slaap gebracht.

Bij het buitengaan brak ik mijn enkel maar liep gewoon verder. Ik besepte nu ook dat ik voor de laatste keer mijn voet had gevoeld.

Op de plaats van het ongeval hakte ik mijn eigen voet eraf met een hamer, en nog geen drie minuten later was mijn voet eraf. Ik nam mijn voet in mijn hand, en

kuste hem met de woorden 'jij komt nooit nog aan mijn lichaam'.

Ik verstopte het gerief dat ik had gebruikt om mijn voet er op gruwelijke maar enige mogelijke wijze er af te krijgen.

Even later in het ziekenhuis vertelde ik een heel ander verhaal en liet iedereen daar geloven dat ik een spijtig ongeval had meegemaakt. Gelukkig geloofde iedereen me, en werd ik een dag later eindelijk wakker met mijn linkerbeen onder de knie geamputeerd. Eindelijk had ik mijn doel bereikt, of toch voor een groot stuk. Mijn droom was steeds geweest een been boven de knie kwijt te geraken, maar voorheen ik naar het buitenland ging om dit vals ongeluk op te zetten had mijn huisdokter me gezegd dat hij me nooit wou zien met een bovenbeenamputatie, dit daar dan wandelen een hele moeilijkheid zou worden.

Dus uit angst om opnieuw opgesloten te worden heb ik op dat ogenblik niet verder gegaan dan een amputatie onder de knie.

Al snel kreeg ik een prothese, al snel leerde ik terug gaan. Het was zalig om op één been door het leven te gaan maar die knie was er echt nog te veel aan.

Uiteraard kon ik opnieuw geen ongeluk zelf veroorzaken, dat zou te opvallend zijn. Een nieuw plan werd gesmeed. Ik besloot om naar verschillende chirurgen in mijn eigen land te gaan en hen wijs te maken dat ik enorme stomppijnen en enorme pijnen in mijn linkerknie had.

De derde chirurg die ik bezocht geloofde me. En amper twee dagen later lag ik in de operatiekamer en hoorde ik het zalige geluid van een zaag die voor eeuwig mijn linkerbeen volledig zou amputeren.

Na de amputatie ging ik onmiddellijk naar huis. Ik had nu wat ik al jaren wou, een echte linker bovenbeen

amputatie, en besloot thuis te recupereren. Een nieuw leven begon voor mij, het leven als geamputeerde, een man op één been.

Achteraf bekeken ben ik door heel wat hellen moeten gaan, en heb heel wat gevaarlijks gedaan vooraleer ik mijn doel bekwam. Het spijtige aan heel de zaak is dat ik geen been ben kwijtgeraakt toen ik zeven jaar was, en dit wannabe gevoel voor de eerste maal had. Dit gevoel van amputatie had ik al jaren eerder willen hebben. Het gevoel is net zoals ik mij altijd had voorgesteld, en ik geniet er dagelijks van. Het is enorm leuk wanneer ik probeer mijn been te bewegen dat er niet meer is, en gelukkig nooit meer zal terugkomen. Ik vind het spijtig voor anderen, andere wannabes die willen wat ik ook altijd wou, de meeste zullen nooit halen wat ik bekomen heb, en de meeste zijn zo sterk niet om te doen waartoe ik in staat was, wat ook begrijpelijk is.

Ik ben vooral razend kwaad op de medische wereld voor hun onbegrip, en dat het hun schuld is dat ik dit allemaal mezelf heb moeten aandoen, wanneer er een erkenning was of zo geen taboesfeer en dit anders had kunnen bekomen had ik nooit dingen moeten doen bij mezelf die me bijna het leven hebben gekost.

Ik heb geen spijt van wat ik gedaan heb. Ik geniet elke dag van mijn nieuwe leven, en ik hoop dat andere wannabes ook zullen bekomen wat ze willen.

Wil elke wannabe een lidmaat kwijt?

Neen, er zij verschillende soorten van wannabes. De grootste groep wannabes bestaat uit mensen die een lidmaat kwijt willen, maar daarnaast zijn er ook wannabes die zich meer

aangetrokken voelen tot braces of rolstoelen, en verkiezen om verlamd of dergelijke te zijn.

Gevoelens via internet.

Niet enkel en alleen onderzoeken werden door ons verricht. We ontvingen in de loop van tijd verschillende berichten van wannabes die graag anoniem willen blijven, maar toch hun gevoelens per e-mail wilde uiten. Hier zijn enkele van de honderden mails die we mochten ontvangen van wannabes.

Wannabe 1:

I am a wannabe, and I have been experimenting with foot sculpture, i.e. amputate a whole toe here and one joint there. I'm down to 3 whole toes left. The two big toes and 2nd toe on left foot.

When you go above the knee, it is good to have an amputation under complete medical supervision. Doctors in Demo Republic of Congo have not been paid in months. And they are underpaid...

Can you travel to good old Leopoldville and visit some doctors. Bring money. (Currency) Maybe money will speak.

If you go to the Sudan, maybe you could steal something and become a victim of the Sharia or Holy Rules of the Koran. They cut off hands of thieves. Maybe you can deal directly with a doctor.

Origin: Internet 11 Augustus 1997

Wannabe 2:

I will give you some suggestions. First in orders to save yourself risk and possible psychiatric ramifications; you

do not have to amputate your leg yourself, you merely have to damage it in such a way that amputation is an alternative...

Let the surgeons do it for you in the comfort and convenience of a hospital. Just to theorize... if you take a razor blade and sever your Achilles tendon just above the insertion into the calcaneus bone you will be unable to rise up on your toes, and will have a permanent limp, and after a few weeks of walking around on it, it will be permanently ruined. The muscle at the back of your leg will wither from non-use in a short time, four weeks or so... The cut can be made where the skin of your heel is tough and relatively nerve free. It is almost completely painless and bloodless, and the small cut, it needed not be more than one half to three-quarters of an inch wide, will heal up very quickly on its own. Make sure though that the tendon is severed completely. After this is healed up, sever the anterior tibialis tendon on the front of the foot in the same manner... this is the large tendon visible on the top of the foot, also painless... be careful... lots of blood vessels, sever tendon only. Walk around on it for four weeks or so, and you will have permanently damaged leg. Your foot will flop around uncontrollably at the bottom of your withered leg. The surgical alternative you may request at that time is amputation at whatever level you wish. Two small painless cuts and you are on your way... Just a hypothetical scenario.

Origin: Internet, 12 Augustus 1997.

Wannabe 3:

... I love my 'modified body' ... I truly love being an amputee...

Origin: Internet, 8 Augustus 1997.

Wannabe 4:

I am a wannabe living in south Africa, I have already amputated both my little toes. Since then I amputated the first joint of the toe next to my little toe on my right foot.

Then I amputated the toe next to my big toe on my left foot at the second joint, which became infected and I went to the hospital and they did a re- amputation. Next one will be my big toe...

Origin: Internet, 25 December 2000.

Wannabe 5:

I am extremely attracted to female amputees and I would love to have my left leg amputated above the knee. I am not a weird person at all but I feel that it would be hard to convince most people. Any one who wants to become an amputee is crazy, not ? NO ! It 's not like it 's wannabes fault for being obsessed there really is no explanation for it, it just happens. I don't know why, but I think about being an amputee every single day and each day it seems that life as a non-amputee is worse. I think more people need to talk about it because my guess is there are more wannabes than people think. Maybe one day there will be a surgeon able to do voluntary amputations at everyones locality. It 's better to do it safely than to try self- amputation. Surgeons should understand that.

Origin: Internet, December 2000.

Wannabe 6:

When I was 5 – 6 years old I saw for the first time a woman who was amputee. She did not have any legs above the knees. I felt drawn to her, not out of pity, but admiration and envy. I know that one day, I want to be an amputee. I learn that I love the feeling of helplessness. The absence of one arm and leg would be a fantasy come true.

Origin: Internet, December 2000.

Dit waren slechts enkele woorden van wannabes, maar dagelijks worden over het ganse internet honderden e-mails en oproepen naar andere wannabes, medische personen en anderen verstuurd.

Via www.ampulove.com deden we een onderzoek naar wannabes toe, en vroegen hen zo goed mogelijk hun gevoelens te beschrijven, met de nodige uitleg waarom ze ook een lidmaat wensen te laten amputeren.

Via deze woorden van wannabes kunnen we duidelijk merken hoe erg en diepgaand wannabe gevoelens kunnen gaan; hoe hard het moet zijn om als niet geamputeerde wannabe door het leven te moeten. De allereerste vraag die we stelden was. 'How bad do you want to be an amputee?'

Op deze vraag volgen enkele antwoorden die daarop werden gegeven door wannabes.

- I would certainly give 5 years of lifetime to be one – legged and would pay a great deal of money to do it while I can still enjoy it.
- I would pay 20.000 DM for both legs amputated if I could find a doctor that would amputate my hand and

forearm. I would pay just about anything. If I could figure out a way to stage an accident that would not be too life threatening I would do it today.

- I would give just about anything to become an amputee. I would pay any amount of money, or even give up my entire lifestyle.
- I'm trying to find a safe way to have my arms amputated, but also a reason to tell the people around who never may know it was a wish. I have tried a lot of ways already, but a lot I am not able to do because the risk of death or that I will be put together again by medicals, I am not rich, but if I had to sell my house for it I did it at once.
- I give my soul !!!
- I would be willing to give up my marriage and friends to become an amputee. It is all I have thought about for most of my life.
- I wanted my amputation so bad that I would and could have died for it. I had a train take my leg above the knee, and I don't recommend it, but that is how bad I wanted it. (NO, I needed it!). I am also multiple finger and toe amputee of the one leg I have left. Now I am a happy man, I am whole.
- I have this desire to have an amputation and want it more than anything else that I can think of. I would give just about anything if somehow this could come about. I have always wanted to have this done and always will until it comes about.

De tweede vraag die we stelden was:
'Waarom wil je geamputeerde worden?'

Hierop enkele antwoorden die we mochten ontvangen:

- I am fascinated by the different way in which amputees need to carry themselves, the different way they are viewed by society. I believe it would make me a stronger person.
- It's a condition that I have had since I was a child and having an amputation is the only way to fulfil my desire. I wouldn't want to change this condition because it gives me fulfilment and something I want out of life.
- I have always want to be helpless, and I know it's not the meaning that I should have limps, only 4 short stumps.
- It's just something I want to fulfil my needs in life.
- I love the look, the feel and the way it makes me feel. It makes me feel whole, as if thought I should have been born this way.
- It is something I need to do, hard to explain.
- The first time that I saw an amputee, I just knew. I saw her stumps and became entrapped. I knew that that is what I wanted more than anything. I love the idea of being different than others and the attention that goes with it. It makes me feel very special.
- I don't need those parts.
- I want to play with my own stumps.
- When I was a child there was a man who lived next door who only had one arm. I would stare at him and wonder what life must be like to only have one arm. I

would fantasize about having an arm amputated, then it wasn't enough. I began fantasizing about having both arms off, below the elbows. This has always intrigued me and I sometimes pretend to have no hands.

- I want to present my stump. I want my wife to touch my stump during sex. I want to talk about my amputation with strangers. I want to be handicapped.

Apotemnophilia is zowiezo streven naar perfectie. Iedere persoon heeft een bepaald beeld van zichzelf. Mensen willen vermageren, je wil er als de beste uitzien, of je wil in dit geval een echte arm of beenamputatie om er goed uit te zien, zoals je jezelf ziet, en om je innerlijk goed te voelen.

Een Amerikaanse vrouw die we al jaren kennen via het internet wil al jaren haar twee benen kwijt.

Haar woorden: 'Wanneer ik de kans zou krijgen om één been te laten amputeren zou ik dit niet doen, ik wil twee benen kwijt, alle twee op dezelfde dag'.

Verhalen rechtstreeks uit het hart.

Vele wannabes probeerden hun gevoelens, verwachtingen en belevenissen te uiten via verhalen. Hiervan enkele verhalen:

Verhaal 1:

As long as i remember i have wanted to be an amputee. it all started one day when i was about 10 years old. I saw an older boy swimming and he was missing his right leg above the knee. At that point i became curious and ever since my desire to be one has increased to the point where it now is a happiness and energy robbing disability in itself. For myself, i want to

be a RAK amputee with only a short stump. I can't explain why I want it, only that I want to experience the feeling of having a stump. I have talked with many people on this subject but have yet to talk with anyone who has successfully achieved their goal of becoming an amputee and how it changed their life, if it made them happy and more productive. There are many claims in cyberspace that people have achieved such goals - but where are all these people. Why do they seem so invisible. Are they so embarrassed by what they've done that they don't want to talk. Why don't they come out and tell the rest of us wannabe either they "Yes, it was worth it" or "NO, Don't do it"? After one amputation do they desire more and more amputations or are they satisfied with only one, etc? My guess is that they are happy with their own transformations, but just don't want to be involved in something as dangerous as removing one's own limb. After all, if they were unhappy as amps, they would more likely be trying to dissuade wannabes from achieving their goals. I have tried to justify becoming an amp by choice in my mind and have come to the following conclusions;

1) In my opinion, regardless of the guilt of causing myself to become an amputee - I think I would ultimately be happier than I am now, however;

2) I believe that it is totally immoral and unethical to perform such an extreme act on myself

So where do I go from here? I am approaching 30 years of age and my desire seems to increase with age. Do I live my life unsatisfied as an unhappy AB person or do I do something about my situation? I wish somebody could help me.,

Verhaal 2:

After having believed for over forty years that I was the only person in the world who sought to have her long legs shortened, I feel blessed to have discovered that there are other wannabes on this planet. For so long, I thought myself to be some "freak" because who, in their "right" mind, would seek to become DAK?

My earliest memory of knowing that I wanted to be DAK escapes me: the desire has always been with me. I don't recall ever having actually seen a DAK until I was in my teens, so I can't claim a childhood sighting. It is simply who I am although no one else can see my short legs except me. It is so frustrating, so aggravating, to continue in this legged body. I feel like a fraud having legs. They hide the stumps that I long to see and have always felt. And my stumps have been hidden for too long.

Look, this is no different from a woman who wants a breast reduction or breast implants, a woman who seeks a more slender nose, or a woman who has a face lift; all are seeking their own definition of beauty. Mine just happens to encompass amputation of both my legs.

And, no, I can't "explain" it: it simply IS who I am. Only "who I am" right now is a very frustrated wannabe DAK who, although she prizes greatly her safety, is almost to the point of doing something risky. I don't want to die, I want to live as the woman I am. And this is getting more and more difficult to do.

I've had countless dreams, wonderful dreams, where I am DAK, doing the most everyday things, so happy, so complete, possessing the body that I have always known was mine. Upon awakening and finding my legs still long, I have actually wept at times with the deep sadness of loss; loss of my real form for the one I am forced to occupy.

Please, Dear Reader, if know of a way for me to acheive my transformation, please respond to my email address. Please

Verhaal 3:

I was reading a lot about "body modifications" and I've seen a lot of pictures on websites. For me it seemed to be great to be modified. So I wanted to do it myself. First I wanted to do a circumcision with a scissor. I stood in my bathroom with my penis and my scrotum in the wash-hand basin. I started to cut, but it caused too much pain and I stopped the procedure. Luckily I had a day off, so I could wrap my penis into a lot of bandages and lay me down into my bed. Poor coward. After my foreskin had healed I started interesting in amputations. It never crossed my mind to think about amputation of a leg or any bigger limb. Hey, I still need to walk. I must say, that I like pictures of amputees, and I like pictures of arms without hands, but how should I do my work with one hand and how can I explain my mum, that I now only have one hand. Lost it in an accident? Forget it. I was much too scared to cut off my hand because of the bleeding and of losing too much blood. So I decided to cut off a smaller limb. A toe. That's nice and easy. And no one (mum) can see, when I wear socks. So I went to a do-it-yourself market and I bought a hammer and a tool, that has a long metal body with a sharp edge on the lower end and a wooden top (it's something, that a carpenter uses when he works with wood. I don't know the english name of the tool right know}. Two days later I went into my shower and sat down on the edge. I have put an old catalogue into the shower tub. I used some loudspeaker cable to tie up my future toe stump and some icecubes to anaesthetize my toe. I was very scared that I will only break the bone.

That will cause no amputation, but a lot of pain. After I tested that I don't feel anything in my tip of the toe, I put the tool at a position in the middle of the joint under the nail. I still felt no pain, but my heart was pounding like crazy. I lifted the hammer and then let it fall down. My upper toepart was nearly off. It was just hanging on some skin. I was cutting it totally off with another hit with the hammer.

I put the rest of my toe on the edge of the tub and let water flow over my toe stump, the tub and the walls and everywhere where blood was. For a moment I felt sick and there was heavy rustling noise in my ears. I was bleeding like hell. I took a lot of tissue, bandages and finally a towel. Then I robbed by sitting on my ass into the livingroom. I layed down on the couch. After a long time I lifted the towel and all the bandages are wet and red of blood. I looked at my toe. The blood was pumping out of the wound and suddenly a little fountain came out of it and the blood landed directly at my white wall. Thank you. I found now sleep that night, because I was too excited and the pain was immense. The next days I spent on my couch and I was moving only by robbing over the ground with keeping the food up in the air. And every time I did that I felt a pounding feeling in my toe. After a couple of days I was in my bathroom to clean it up. It looked like after a ritual massacre. I put my white and bloodless rest of my toe which I had layed on the tub's edge into a bin liner where all my rubbish was in. My former bodypart felt strange in my hand and it was disgusting. I went out to throw the bag into the trashcan in front of my house. I never wanted to see my tip of toe again.

I did that during my holidays and when I had to get back to work I used different pairs of Birkenstock-sandals, because when I started to sweat in my sportshoes the healing stopped and a lot of the water came out of the

wound flew into my socks. When the pain was too much, I used some moisturizing cream to make the wound's crust smooth again. So I could walk with less pain. The negative side of this is, that the wound will produce more liquid which will go directly into your socks and your shoes. But after three months the wound has almost healed. I don't regret it, cuz I love my little stump which still needs some care. Next summer everybody can see it -except my parents (what will they think of me?!)- when I wear my sandals without socks. So if you think about an amputation of any limb, be sure you have detergent at home you can remove blood from your carpet with and remember: It hurts, very much bleeding, pain, do it in summer, be an owner of some Birkenstockshoes, have enough pairs of socks, be patient (healing can take long), ask yourself if you will need your limb in future (hand, leg, arm, foot). And if you want to do it, you should better amputate two toes or more at the same time. The pain is the same and all problems, too. Maybe I will cut off another toe, but I still remember the time of pain and blood. So I guess it will take a time, until I will do it again. But I'm sure I will do it one day. My dream is to have all toes totally amputated. But I think this should be done by a professional. If you should know one, please mail me.

Verhaal 4:

Do you trust people ?

When I found out my wannabe feelings, I mean the day I found out that I was not the only wannabe on this world I started to talk to friends and family about my desire to become an amputee... Well they told me 'no problem'.. I told them how bad I felt myself, how much I wanted to become an amputee, how important it was to be the person who I am now... but in reality I had

better keep my mouth completely closed. Why ?
Every friend I had, every family that I had disappeared after the day I became a successful wannabe.
I don't know what wannabes do wrong, in my eyes NOTHING. But some people really think that wannabes are completely nuts, well If it is bad to want a happy life, and to want your body like you want, ... there is nothing wrong with.
I can say only one thing to wannabes.... even when you are 100 % sure that you can trust your family and friends about your feelings, please don't tell them.... NOBODY understand the wannabe feelings if you don't know how horrible those feelings are. It is completely the same as with transsexuals...
Trust only yourself, and think clear about becoming an amputee

Verhaal 5:

Hi, I have had these wannabe feelings since I was a kid, at first I desired to lose a foot, then anything below the knee, then above and now at 36 I lust for even a HD. The feelings are very intense, at times I really feel like screaming when I know I want this and see no way of achieving it in a safe way.
When I see amputees I am filled with envy and desperation because it is not me. And sadly those certainly would give an eye (no pun intended) to have their limb back.
There have been times when it seems that the feeling subsides but it is always there until it comes back again in full force. Sometimes I day dream while I walk on the way to work, on certain days I even stay in bed for hours (4!!!) just sleeping it and imagining myself as an amputee (I am very creative too).

As a kid I used to pretend by folding my leg in my trousers with a belt. I used to do it when I was home alone, but other times I would even do it when the maid was at home, of course I would lock myself in my bedroom. Even did it as a teenager. I don't pretend anymore because I feel ashamed, and not that I am being paranoid but it almost feels as if my ancestors were watching from above, so I refrain from pretending. I never dared going public but fancied that too, kind of difficult if you are a man :)

Many times I have also wished to break my leg so that it would put me in crutches. I feel this not only would give an approximate feeling of what it is not to have 'full' use of your leg but also help better (by practice and not analysis) understand the burdens and challenges. So yes, I see it as a challenge, I don't want to be disabled in a way that would render me unable to perform my duties as a productive member of society, much less depend on somebody else. I have always been independent and have been abroad on my own for about 15 years.

Being in self exile would almost be helpful in achieving this one way or another but it seems all ways have serious risk of other injuries and even death.

What methods have I tried? I have cut the circulation for long periods but someday I was told that that can lead to deadly blood clots so there goes one... I have considered shattering my knee beyond repair, infecting my leg by injecting a substance, and various other methods such as traffic accidents. I am on the train station every day and as the train come I always try to study its 'dynamics' and imagine what would happen if I really put my leg on the railway tracks, nevertheless I know this is a very very dangerous method which I don't expect trying even in my harshest moment of despair.

I would like to become an amputee 'soon' as I want to experience it while I am still young.

Verhaal 6:

If I were to become an amputee, I would want to be a hipdis. To me, the perfection of a whole body with only one leg is quite amazing. To see a hipdis walk on crutches with no movement at all from a stump is bliss in motion.

A hipdis hops naturally, in a body made for hopping, without any flapping stump.

Dressed in a suit or jacket and trousers, there would be no sign below the coat of the missing leg, because I would have my trousers tailored firmly round my body, with no empty leg to come loose.

I would want to look as if I was born without a leg, and that was my normal and admirable mode.

One day, perhaps?

Verhaal 7:

A lot of... Well... I don't know How to start this story, but I am really disappointed in a lot of people, medical people, wannabes, devotees, etc... the reason is because none of them is not completely open to others. When I was 7 years old my wannabefeelings started, In my whole life I did a lot of stupid things to become an amputation, and finally after years of hard fighting, a lot of stupid dangerous things, I became a sak amputee. Well in short terms I want to explain people that 'being an amputee' is not like you dream about it before you become an amputation, no certainly not.

A lot of ex wannabes says: "It is soooo great, just such a good feeling !!!"

Well indeed, it isn't a bad feeling a complete leg of, and

it feels nice, and certainly special, BUT do you really think that you can still do EVERYTHING after your amputation ? Be sure that EVERY wannabe have regret sometimes after his amputation.

The only problem they have is that they are ashamed to talk about it, to say in open 'Yes I better was off with two legs then with one leg'...

It really hurt me a lot all those lies of people.... for sure the english case, those medical idiots beside of people or they may have an amputation or not after a few months and a few visits with psychiatrists.... and they don't know anything about them. Look at transsexual people, it is well known, and they need to go sometimes YEARS to psychiatrists, before a surgeon will do anything, and in that stupid project in England, one or two medical visits, and 3 - 6 months later, ...hook your leg off, without knowing what they do... stupid fools !!! Well I have about what I dreamed my whole life, and there is no way back, and ok, sometimes I really enjoy it to be one legged, but dear people, there are days that I wish that I could turn back the clock.

If you are a wannabe, reading this, don't believe every word of others, no, just please keep trying to enjoy the 'play' of a wannabe, and not to become a wannabe, ..there can be the possibility that you will be damaged for your life long... without any way back.

Verhaal 8:

Life would be much better if I was a left below elbow amputee. I am positive of that. Everytime I wrap my hand tightly in an ace bandage and slip it into my socket and shrug the harness into place, and open my hook, I know without a doubt I want to be an amputee.

My self image goes up so high, that I feel like a different person. I feel "right" somehow. Let me tell you about a

real pretending adventure and maybe you will understand a little better why life would be better with a hook. I pulled the truck into the roadside rest area away from the other cars. I opened the gym bag sitting next to me and pulled out my left arm and hook. This last socket and harness although still homemade is the best yet. It is very strong and the cable and harness move smoothly. The shiny stainless steel 5x hook catches a glint of sunlight through the window. I wrap my hand tightly with an ace bandage and pull a stump sock on that ends just above my elbow. I push my "stump" into the socket and reach behind my back with my right hand and stick it through the harness loop. I shrug it all on and open the hook to make sure it is all in place and working. Then I put on a long sleeve "new western" shirt and my stetson cowboy hat. I get out of the truck and walk into the restroom feeling the looks of the people nearby. Entering a stall and closing the door, I unzip my pants and tuck in my shirt. (it is much easier here than in the truck....) Now I am really ready. As I walk out, I catch a glimpse of myself in the mirror and realize again that I look like I am a real amputee...exactly the way I want to be.

The short drive on into the city brings me to my first stop. I go into the McDonalds and order my favorite...two regular cheeseburgers, fries, and a Coke. I can eat all of this easily with a hook. I pay the cashier handing her the money with my hook, and accepting the change in my real hand. Carrying the tray to my seat, I again feel the looks and enjoy the satisfaction of using my hook well. Sitting down I reach up with my hook and remove my hat. I eat every french fry with my hook...just for practice.

Walking out to my truck, I pull my Copenhagen can from my shirt pocket, snap it with my real hand, hold it in my hook, and open it...I transfer the open can to my

hand and just to prove I can do it, get a big dip in my hook and put it in my mouth. I knew when I could put in a dip of Copenhagen with my hook, I was ready for just about anything.

My next stop is the mall. I enjoy walking the mall and having people stare at my hook. I realize they might be looking at more than the hook....with me in my Black Stetson and black lizard boots.....I like to use my hook to wave at people or point.....I think a hook should be well used, not hidden away in a pocket. I make several purchases from shops where the people who work there only know me as an amputee. I am convinced on this trip, that one young lady is a devotee.

After a few hours in the mall I am ready for a good beer, so I make a stop at a sports bar close by that I go to every once and a while...again only as an amputee....the bartender waves as I sit down and I tip my hat with my hook. Holding a cold Coors bottle in my hook is one of my most favorite things to do. So far, I have found nothing during the day that I can't do wearing a hook. It makes me feel good having spent many hours practicing...as I tip the bottle up and see that awesome shiny hook, I know without a doubt that life would be so much better with a hook.

Verhaal 9:

NOT A "WANNABE" OR "PRETENDER" BUT A "CUDDABEEN"

It was about the age of 8 or 9 (maybe earlier) that I began to have an obsessive curiosity for women/girls with disabilities. I was absolutely fascinated with them and attracted to them in the extreme. To narrow it even further, I especially like women/girls with limb-deficiencies. I fantasized at great lengths about how it might be to talk with them, know them, and be allowed

to examine and fondle their disabled parts. (this has not abated through the years either)

My first arousing (and what I would call erotic) encounter happened about age 10 when the pretty young mother of a schoolmate came to our 4th grade class to show some home movies. The schoolmate had cautioned the class the day before that her mother had been born minus her left hand and wrist. I don't remember anything about the content of the home movies because I was completely enraptured with scrutinizing every movement she made as she deftly operated the projector with her right hand and left forearm stump. That was a sensual awakening for me, before puberty. My obsession with limb-deficiencies is almost primal! I can scarcely look back and never remember when I was not fascinated.

An accident I had at age 11 gave great impetus to this behavior. I fell from a piece of playground equipment from quite high up and landed on my right arm. The impact practically tore my right forearm off. The humerus had broken off above the elbow joint; the joint itself was shattered in 4 pieces and turned inside out. The wrist was broken in 2 places. My arm was attached only by the skin and flesh at the back of my elbow. When I staggered to my feet, I held my right arm straight out to examine it because I could not feel it, due to nerve trauma. Witnesses said my forearm swung vertically like a pendulum and from my vantage point all I could see was a bleeding stump with the white humerus bone protruding out. In horror, I thought I had really torn my arm off because I could not see it or feel it! I finally located and steadied my flopping right forearm with my left arm and what an eerie feeling because I had absolutely no sensation from my elbow down to my fingers! I spent 3 weeks in the hospital and went through several surgeries. At one point I came

within just a couple of days of having my arm amputated because of a raging infection brought on by tanbark getting jammed into the compound fracture wound. I was a "guest" amputee for almost a year because I could neither bend my arm nor move it much because of nerve trauma. However, I did eventually recover almost full-use of my right arm. That was a frightening time for me and is the source of my extreme empathy for all people with disabilities ever since, especially amputees. "Wannabes" I simply cannot understand because teetering on the abyss of losing my right arm was sheer terror! God, I am lucky!

During my youth and young adulthood (about ages 17 to 25) I actively sought out disabled females to date and seek relationships with. I went steady with a girl blind from birth and another who had "Petite-Mals" epilepsy. However, I desired a young female amputee but it seemed that during that period, they had all been removed to another planet because I scarcely saw a single one that I could encounter, let alone date! At the age of 23, I met my future and present wife who was beautiful, sexy, had all her various parts, and was attracted to me, of all people. We courted, married, and the rest they say is "history." I would not be honest if I did not confess that one of the reasons I initially got married was to give my life a measure of "normality," something I knew in my heart it lacked. My wife turned out to be greater than the sum of her parts and we are still together after 27 years. Aside from my knowledge of God, she is the single most important person in my entire life.

For many years throughout my family life, I held my obsession/fascination with great secrecy. A clinical psychologist that I consulted briefly said I had a "shame-based" personality and a life-long low-grade depression. (He used a word for it that I could not even

pronounce, let alone spell) Other than that, he was clueless and of little help. After many years of torment and anxiety about my abnormal preoccupation, I got onto the worldwide web for the first time about a year ago. Once on, I proceeded, as I always have, to do a search of "amputee" to see what was "out there." Much to my astonishment, I discovered that I was not alone in my fascination with limb-deficient females. There exists an entire vast subculture of like-minded people who share a similar interest. And I thought my unusual preoccupation was unique in all the world! My particular behavioral obsession, in clinical terms, is called "Amelotatism" or "Acrotomophilia," which in laymen's terms means a fetish-like attraction/admiration/fascination with disabled women, especially those who are limb-deficient. Psychological research on this unusual behavior indicates it is acquired at a very young age, for many as young as four or five. My grandparents had two close friends, one with one arm and one with one leg and I was about four or five when I became acquainted with them. They were both men but this could have been another impetus to this behavioral abnormality. Even though my orientation is still not universally socially acceptable, it is no more unusual for me than for a man to prefer blondes or heavy women or tall women or dark-complected women or any other very particular physical attribute. Aside from that, I feel much better about myself, but still have to deal morally with the accompanying feelings of erotic and sexual arousal when encountering limb-deficient females. Perhaps one of the reasons I have done volunteer/advocacy work for the disabled is out of remorse for exploiting their images in a manner that many of them would not condone. I do not collect pictures, videos, movies or any other images because I do not want to be discovered by my family. On the net, I

look for images, appreciate them and move on. (It sure beats digging through the stacks of any health science library I happen to be near looking for female amputee images!) For me, there is nothing better than a live encounter with a disabled woman where I can initiate a two-way dialogue. I never leave one of these encounters without a word of encouragement or admiration because it is genuine. (By the way, my wife and two children know nothing of this and I aim to keep it that way. There is nothing to gain after all of these years for me to reveal any of this to my immediate family.)

De droomwereld der verhalen.

Vroeger waren er goeie sprookjesschrijvers, Grimm en Andersen werden wereldberoemd. Ook wannabes schrijven verhalen waarin ze hun gevoelens of wensen proberen te uiten. Hier volgt een verhaal dat we mochten ontvangen betreffende wannabeïsme.

Tittel: Spaanse droom.

Het was zomer, winderig weer aan zee. Mario een knappe 23 jarige jongen zat op het strand van de Spaanse Costa brava. In zijn ééntje was hij aan het nadenken over het feit dat zijn relatie net achter de rug was met een meisje die meer dan twee jaar zijn vaste vriendin was geweest.

Mario besloot om deze gedachte uit zijn hoofd te zetten, en een frisse plons te nemen in het verkoelende Spaanse water. In zee waren er redelijk veel zwemmers, ook meisjes. Mario keek in de richting van

een groep meisjes dat zwemmend door het water kliefde.

Het viel hem op dat één van de meisjes niet zo goed de anderen kon volgen, en dus ook helemaal achteraan zwom. Het was een mooi meisje, met haar blonde natte haren volgde ze langzaam maar zeker haar vriendinnen door het water.

Mario viel erg op het meisje, en besloot om haar al zwemmend te benaderen. Hij wou ook weten waarom dit meisje zo langzaam door het water ging, alsof ze ergens moeilijkheden mee had.

Mario zwom naast het meisje, hij keek haar lachend aan, en vertelde haar wie hij was, en vroeg haar naam. "Oh, hallo, ik ben Anne, aangenaam". Anne stopte met zwemmen, en stond tegenover mario in het water.

Mario kwam nu ook te weten dat ze 22 jaar was. Mario aarzelde even, maar zijn nieuwsgierigheid speelde hem parten, dus stelde hij de vraag waarom het meisje trager zwom dan haar vriendinnen. "Oh", antwoordde Anne, en glimlachend vervolgde ze: "Wel Mario, dat komt omdat ik op 14 jarige leeftijd mijn linkerbovenbeen ben verloren door beenmergkanker". Mario stond verbaasd, hij kon niets meer zeggen, hier droomde hij reeds een heel leven van om ooit een meisje te hebben die slechts één been had om op te staan. "Hopelijk ben je niet bang van een geamputeerd meisje" vervolgde Anne omdat ze zag dat Mario geen antwoord gaf. "Oh neen", antwoordde Mario: "Dat is het niet, ... maar in het water zag ik het niet,... daarom...", en hij excuseerde zich voor de stomme vraag die hij had gesteld. "Oh geen erg hoor", antwoordde Anne, "Je bent niet de enige die nieuwsgierig is naar mijn amputatie, alle mensen kijken me aan op straat, en ik vind het ook helemaal niet erg." Mario wist helemaal niet wat zeggen, tegenover hem stond een zeer knap meisje, met wondermooie blauwe ogen die recht in zijn

ogen keken, en haar linkerbeen was geamputeerd, boven de knie, de soort van amputatie die Mario het mooiste vond.

Even later vroeg Mario of Anne zin had om wat met hem te gaan drinken. Dat was helemaal geen probleem, vlug verwittigde ze haar vriendinnen die verderop aan het zwemmen waren, en daarna zwom ze naast Mario naar het strand toe.

"Kan jij even mijn krukken gaan halen Mario?", vroeg Anne: "Ze liggen daar bij onze strandlakens". Zonder verdere vragen te stellen ging Mario de krukken van Anne halen, terwijl ze in het water aan de kant op hem bleef wachten. Even later, wanneer ze haar krukken in haar handen had, stond ze statig recht, één been in het water. Het was toen dat Mario voor het eerst in zijn leven de mooi gevormde bovenbeenstomp van Anne zag. 'Oh wat is ze mooi', dacht Mario.

Samen wandelde ze hogerop naar de dijk toe waar enkele cafés hun terrasjes hadden opgesteld. Mario schoof één der stoeltjes achteruit, zodat Anne plaats kon nemen. Nadat hij plaats had genomen en beiden een verfrissend drankje hadden besteld begon Mario te vertellen over zijn voorbije relatie, en dat hij Anne wel een aantrekkelijk meisje vond. Anne glimlachte hierop en zei: "Wel ik sta er verstomd van Mario, want de meeste jongens vinden me afschuwelijk omdat mijn been eraf is". Mario stond weer aan de grond genageld. Hij kon haar toch moeilijk vertellen dat hij een devotee was, en een voorkeur heeft voor meisjes zoals Anne. Anne vervolgde: "Tja Mario, op deze wereld zijn er mensen die me wel aantrekkelijk vinden..." en even zweeg ze om te zien welke reactie Mario zou geven. "Hoezo?", vroeg Mario aan Anne.

"Wel Mario, er zijn mensen die men devotees noemt, en dat betekent dat deze mensen liever een geamputeerde partner zouden willen dan iemand met al

zijn ledematen...". Anne lachte, en vervolgde: "Helaas ben ik nog nooit een devotee tegengekomen...". "Helaas?", vroeg Mario: "Waarom helaas???".

Wel vertelde Anne: "Ik zou het leuk vinden om een jongen te hebben die me aanvaard zoals ik ben, en me ook leuk vind omdat ik een been eraf heb".

Onvoorstelbaar vond Mario het, tegenover hem zat niet alleen een meisje dat een prachtige stomp had, maar ook een meisje dat devotees leuk vond.

Mario twijfelde of hij Anne eerlijk zou zeggen wie hij was, en ook wat één der redenen was waarom hij haar zo lekker vond. "Anne... ik moet je eerlijk iets bekennen..." mompelde Mario langzaam, kijkend in haar richting, met zijn hoofd licht gebogen, alsof hij beschaamd was; "Ik ben een devotee Anne..." en hij zweeg.

Anne keek zwijgzaam in de richting van Mario... even later boog ze haar hoofd ook, Mario dacht dat ze nu teleurgesteld was, maar dit had een andere reden. "Mario, ik moet je ook wat bekennen"... vertelde Anne: "Ik heb nooit beenmergkanker gehad".

Verstomd keek Mario in Anne 's richting. "Wat dan?", vroeg Mario verbaasd.

Even later vertelde Anne verder: "Wel Mario, wanneer je het woord devotee kent, dan zal je ook wel het woord wannabe kennen". Mario antwoordde bevestigend, Anne vervolgde: "Wel Mario, ik ben er ééntje, of beter gezegd ik was er ééntje...".

Nadat Mario glimlachend in de richting van Anne keek, wist zij nu ook dat hij haar had aanvaard als wannabe. Fluisterend, zodat zeker geen andere mensen hen konden horen vroeg Mario aan haar: "Hoe ben je dan je been kwijtgeraakt? ".

Anne vertelde aan hem dat haar linkerbeen vrijwillig werd geamputeerd twee jaar geleden toen ze via internet een dokter had ontmoet die devotee was.

Dankzij deze dokter was het mogelijk om een linkerbovenbeen amputatie te bekomen. "Ik ben nu heel gelukkig"... vertelde Anne.

Mario keek naar Anne, en gaf als antwoord: "Met mij zou je nog gelukkiger kunnen zijn".

Glimlachend keek Anne naar Mario, ditmaal recht in zijn ogen. ze vond hem heel leuk, en nu dat ze eindelijk iemand had ontmoet die ook verliefd was op geamputeerde lichamen dacht ze eraan hoe leuk en boeiend een relatie met Mario kon zijn.

"Wel,...." vervolgde Anne: "Ik vind je leuk Mario...", maar meer wist ze niet te zeggen, het was niet haar gewoonte om zo een vragen te beantwoorden. "Ik ook Anne, ik vind je ook leuk"... antwoordde Mario, en zonder het te beseffen zat hij zijn hand op haar been, maar het was haar afgezette zijde. Hij raakte nu haar stomp die zo Mooi gevormd was, en naakt naast haar volmaakt been op de stoel lag.

"Oh, sorry"... zei Mario; "Ik wou niet ..."...

"Het is niet erg" ging Anne verder, die zag dat het Mario zijn bedoeling niet was geweest om haar stomp vast te houden: "Hou mijn stomp maar vast, het is erg aangenaam...."

Mario wist dat dit het moment was waarop hij had gewacht. Hij hield zijn hand op haar mooie stomp, en begon haar te kussen.

"... Ik vind een éénbenige man
veel aantrekkelijker dan
een man met
twee benen..."

ACROTOMOPHILIA

Wat is een acrotomofiel?

Eenzijds hebben we wannabes, personen die een amputatie wensen, maar anderzijds zijn er acrotomofielen, personen die mensen met een amputatie veel aantrekkelijker vinden. Ongeveer 1 op 500 mensen is een acrotomofiel of devotee. Het is niet omdat je seksueel aangetrokken bent tot een geamputeerde dat je daarom ook wannabe bent. Er is dus een heel groot verschil tussen wannabes en devotees, zo groot dat zelf vele devotees niet begrijpen dat iemand geamputeerd wil zijn.

Wanneer iemand seksueel aangetrokken is tot iemand die een been of arm mist dan begint dit ook in de vroege jeugdijaren, ook meestal bij het aanschouwen van de eerste geamputeerde persoon.

Net zoals bij wannabes heeft ook de devotee een voorkeur. De ene prefereert een been amputatie, de ander een arm amputatie.

Ook in devotees bestaan twee groepen, de devotees die een seksuele relatie wensen met een geamputeerde, en een groep devotees die een vaste relatie wensen bij een geamputeerde. Sommige devotees gaan hierin heel ver. Velen scheiden van hun partner om opnieuw te beginnen met een geamputeerde, anderen hopen dagelijks op een ontmoeting met iemand met een amputatie, maar zullen nooit iemand tegenkomen.

Op internet bestaan er verschillende sites waar je zowel als devotee als geamputeerde contacten kan leggen met elkaar. Vaak worden er valse verhalen verspreid. Vaak denken devotees dat ze eindelijk in contact zijn met de vrouw of man van hun dromen, maar het tegendeel bewijst het volgende: Er zijn vele wannabes die het enorm fijn vinden het spel van de geamputeerde te voelen, en dus ook een goed gevoel krijgen

wanneer ze tegenover een devotee kunnen wijsmaken dat ze een geamputeerde zijn.

Dit behoort vaak tot het spel bij een wannabe maar is inderdaad nadelig voor de devotee in kwestie.

Sommige devotees gaan naar sportbijeenkomsten voor gehandicapten waar ze dan hopen dat ene geamputeerde meisje of die ene geamputeerde jongen tegen het lijf te lopen.

Wat heel erg opvallend is dat er een groot deel van de devotee bevolking ook homofiel is.

Wanneer men naar de bevolkingsdichtheid van devotisme gaat kijken, dan kan je zeggen dat Duitsland het meest aantal acrotomofielen heeft. In een artikel vonden we dat 20.000 devotees over Duitsland zouden verspreid zitten.

In werkelijkheid is dat ook zo wanneer we naar de statistieken kijken van www.ampulove.com en zien dat er evenveel Amerikaanse bezoekers als Duitse bezoekers zijn. De verenigde staten van Amerika is honderden maal groter dan Duitsland. Dit wijst erop dat de meeste devotees in Duitsland zijn, maar waarom? Is hierop een goede vraag. Het antwoord daarop is in feite niet geweten. Moeten we daarvoor teruggaan naar de laatste wereldoorlog, denkend aan hoeveel geamputeerde terugkeerde naar het thuisfront?

Devotees en relaties

Vele admirers zijn gehuwd met een geamputeerde vrouw of man. In Amerika staat men algemeen meer open tegenover het devotee fenomeen dan in Europa. Dit komt omdat er in Amerika ook meer te vinden is dan in Europa, en Amerika ook zijn grotere vrijheid heeft.

In Rusland daarentegen zijn er relatie bureaus die zich uitsluitend bezig houden met het koppelen van geamputeerde Russische dames aan rijke Amerikanen of Europese mannen

die al heel hun leven op zoek zijn naar een partner met amputatie.

Het spijtige van heel dit gebeuren is dat de meeste geamputeerde Russische dames ook nooit zullen weten over het bestaan van devotees, en ze dus ook gekoppeld worden aan iemand waarvan ze niet weten waarom deze persoon zich zo sterk aangetrokken voelt tegenover haar.

Het zou ook niet de eerste maal zijn dat een admirer naar Cambodja of Angola reist om daar een geamputeerde dame tegen te komen die haar been of benen heeft verloren door een landmijn.

Daarbuiten kunnen devotees die ietsjes meer geld bezitten zich ook inschrijven voor een meeting waaraan geamputeerde deelnemen. Deze geamputeerde personen weten dan wel van het bestaan van devotees af en kunnen openhartig zonder geheimen elkaar leren kennen. Dergelijke meetings gebeuren meestal door sites zoals www.ascotworld.com waarvan de eigenaar zelf een geamputeerde dame is die open staat voor de devotee bevolking.

Of het de perfecte relatiecombinatie is, een devotee met een geamputeerde is niet bekend. Wel is het zo dat een devotee geen schaamte heeft om met een geamputeerde partner door het leven te moeten, wat vele mensen daarentegen wel hebben.

Er zijn heel wat huwelijken kapot gegaan wanneer één van de twee partners een lidmaat kwijtgeraakte en de andere partner dit niet kon aanvaarden.

Is het dan zo slecht dat er mensen zijn die geamputeerde willen gelukkig maken, en zij aan zij willen leven met iemand die wat mist? Neen eigenlijk is dit idee niet zo gek.

Wanneer je dan de vraag gaat stellen of het gek is om een amputatie aantrekkelijk te vinden, dan kan je ook de vraag stellen of het gek is iemand lekker te vinden die blond of bruin haar heeft, dik of dun is. Iedereen heeft zijn seksuele voorkeur, en in dit geval vinden devotees niet blond of bruin

haar aantrekkelijk, maar wel de soort van geamputeerd lidmaat.

In elk geval is het zo dat iemand die aangetrokken is tot een geamputeerde minder extreme dingen droomt dan iemand die bijvoorbeeld graag met dieren seks bedrijft of graag aan Sm doet. Kunnen we dit dan normaal noemen?

Foto's op internet.

Als devotee kom je weinige kansen tegen om echt een geamputeerde te leren kennen in het echte leven, daarom is er op internet een grote voorraad aan fotografisch materiaal beschikbaar. Verschillende sites bieden aan devotees foto's, cd – rom 's, video's en ander materiaal waarop geamputeerde te zien zijn.

De allereerste site die ooit materiaal aanbood naar devotees toe was www.ampix.com .

Dit gebeurde door het inruilen van foto's zodat hun fotobestand steeds aangroeide.

Ondertussen zijn er ongeveer een 65.000 foto's van geamputeerde verspreid over verschillende devotee sites.

De allergrootste site die zijn klanten foto's aanbiedt is www.disablo.com met ongeveer een 10.000 foto's op internet die regelmatig worden vernieuwd. Daarnaast zijn er ook nog andere sites zoals www.stumptouch.com ,

www.dreamstumps.com en www.ampclinic.com waar je als devotee lid kan van worden en na betaling een eigen gebruikersnaam en paswoord krijgt om daarna de foto's van de geamputeerde te bekijken.

De meeste foto's die worden verspreid zijn gemaakt van mensen met een amputatie die open staan voor de devotee wereld, en er ook geld aan verdienen.

Anderzijds worden helaas vaak mensen gefotografeerd vanuit de achterzijde zodat ze geen besef hebben dat ze in het

devotee wereldje zullen belanden als lustobject voor de devotee wereld.

Wanneer je als devotee geen lid wenst te worden van betaalsites dan kan je nog steeds cd-rom 's bestellen met talrijke foto's op van geamputeerde. De meeste cd's bevatten over de 10.000 foto's en worden overal aan verschillende prijzen aangeboden, naargelang de kwaliteit en de inhoud.

Prostitutie voor devotees.

In gans de wereld zijn er admirers die het wel 'is willen doen' met een geamputeerde.

Vaak tref je in grootsteden ook wel is een prostituee aan die zelf een amputatie heeft.

Destijds was er zo een dame in Berlijn, er is er ééntje geweest in Frankrijk, en ook in Duitsland en Australië zijn er nog steeds twee dames gekend die prostituee willen zijn voor devotee mannen.

Vrouwelijke devotees.

Niet alleen mannen zijn aangetrokken tot mensen met een amputatie, ook vrouwelijke admirers lopen er rond. Volgens onze onderzoeken is 1 op 3 devotees een vrouw.

Net zoals de meeste dames die wannabe zijn een dubbele bovenbeen amputatie wensen, gaat de grootste aantrekkingskracht bij een vrouwelijke devotee ook uit naar de man zonder benen.

Voelen vrouwen zich sterker dan de man wanneer ze een man hebben zonder benen, of is het iets anders dat deze aantrekkingskracht met zich meebrengt is tot op heden onbekend.

Vrouwen zijn niet zoals mannen, en slechts 1 op 100 bestellingen of lidmaatschappen op internet sites die devotee

gericht zijn gebeuren door vrouwen. De vrouw interesseert zich niet zo sterk in foto's van geamputeerde, maar wel in bijvoorbeeld verhalen die worden aangeboden, of echte geamputeerde in de straat.

Verschillende vrouwelijke admirers verklaarden ons dat ze een leven zouden willen doorbrengen met een geamputeerde partner. Voor hen is de zoektocht naar een ideale partner ook iets minder moeilijk dan de zoektocht van mannelijke devotees.

Heel wat mannelijke geamputeerde vinden een vrouw die devotee is een aanvaardbare zaak.

Op internet is er voor vrouwelijke devotees ook heel weinig te vinden. De meeste sites die iets aanbieden over mannelijke geamputeerde zijn dan ook homo gericht.

Devotee zijn, geheim houden of openbaren?

In deze wereld zijn er steeds meer en meer devotees die uit komen voor hun gevoelens. Vaak vertellen ze hun wens naar een geamputeerde partner aan vrienden of familie.

Er is minder taboe rond devoteïsme dan wannabeïsme. Maar ook hier blijft de taboesfeer hangen omdat men in dit geval een handicap aantrekkelijk vindt, wat voor vele geamputeerde onaanvaardbaar is.

Het is steeds riskant als devotee het gevoel te openbaren voor de buitenwereld, dit doordat men vaak op onbegrip stuit.

Via internet kwamen we in contact met verschillende vrouwelijke devotees. Enkele ervan zijn gehuwd met een normale persoon die geen geamputeerde is. De meeste gehuwde vrouwen die devotee zijn zullen ook nooit hun partner laten vallen voor een geamputeerde man, maar blijven gewoon verder leven met de fantasie er over.

Wat is een pretender?

Al eerder in dit boek gaven we een korte beschrijving over mensen die een geamputeerde spelen en daar dan compleet mee gelukkig zijn zonder echt geamputeerde te zijn.

Je kan dit eigenlijk een beetje vergelijken met transseksuelen en een drag-queen. Transseksuelen willen de echte geslachtsverandering ondergaan (zoals wannabes een amputatie wensen) en drag-queens willen voor eventjes vrouw spelen (zoals pretenders geamputeerde spelen)

Dit is een spel gebaseerd op pure fantasie.

Vele pretenders spelen het spel van geamputeerde, voor eventjes een been of arm missen, en daar dan een innerlijk goed gevoel van krijgen.

Vele pretenders bezitten en eigen paar krukken, rolstoel of zelfs prothesen om hun spel te verfijnen.

Zijn devotees of wannabes gevaarlijk?

Toto op heden is er geen enkele devotee in de gevangenis beland omdat hij of zij een geamputeerde zou verkracht hebben. Zover gaat het niet.

Wanneer je naar wannabe of devotee kijkt dan zie je aan deze persoon helemaal niet dat hij of zij deze dromen, fantasieën of wensen heeft. Elke devotee en wannabe lijd een volkomen normaal leven, gaat werken, heeft relaties, enz...

Het is niet omdat iemand devotee is dat hij of zij uitsluitend seks kan of wil hebben met een geamputeerde partner.

Een persoon die één van beide fantasieën of wensen heeft is niet vergelijkbaar met iemand uit een psychiatrische instelling waaraan je soms kan zien dat er wat mankeert.

Ook bij devotees of wannabes mankeert er niks in de bovenkamer om het cru uit te drukken.

Devotee en wannabe leiden beiden een volkomen normaal gezond leven.

Er zijn zoveel mensen die een gewoon leven lijden, waarvan je helemaal niet zou verwachten dat ze naar een bar gaan of hun in het weekend gaan uitleven in een partnerclub, net zoals devotee en wannabe niet steeds zijn fantasie en wens zal openbaren.

Hoe staan geamputeerde tegenover deze gevoelens?

Weinige geamputeerde zijn op de hoogte van het bestaan van devotees, en wanneer ze op de hoogte zijn gebracht weten ze bitter weinig over devotee of wannabe gevoelens. De weinige geamputeerde die ervan op de hoogte zijn hebben verschillende meningen over devoteïsme en wannabeïsme. Uit onze onderzoeken naar geamputeerde toe over wannabes en devotees kunnen we vaststellen dat mensen die hun amputatie en veranderd lichaam aanvaard hebben minder problemen hebben met devotees en wannabes te begrijpen dan geamputeerde die zichzelf nog niet aanvaard hebben.

We vroegen aan K, een vrouwelijke rechter –bovenbeen geamputeerde haar mening over wannabes.

At first I thought that it was sick, but after chatting to a couple people who are wannabes, I understand what they feel. To compare this to wanting something so badly, such as a million dollars, is an understatement. Because what you want and what you can have are two different things. I think that wannabes are all right, I just wish that they would consider what the rest of their lives will be like. If I could grow my leg back, I would in a heartbeat. I can't grow mine back and they want theirs off... hmmm kind of ironic but neither one of us can have what the other wants...

Waar vinden we de meeste devotees en wannabes terug?

Heel opmerkelijk is wel het feit dat een groot gedeelte van de devotees en wannabes terug te vinden zijn in de medische wereld. Vaak worden devotees en wannabes chirurg, verpleegster, of oefenen ze een andere medische functie uit zoals prothesebouwer.

Dit is echter niet verwonderlijk. Wanneer je tijdig beseft dat je als wannabe of devotee voor een medisch beroep zou kunnen studeren om dan dagelijks in contact te kunnen zijn met geamputeerde, dan is dit best begrijpelijk.

Dat een verpleegster devotee is en graag werkt op een afdeling waar vaak geamputeerde mensen zullen zijn is niet zo erg, maar anderzijds vernamen we wel ooit van een wannabe – chirurg dat hij bij alle vrouwen die een amputatie moesten ondergaan liefst meer zou afsnijden dan noodzakelijk was.

Dit zijn dan spijtige voorvallen die niet zouden mogen gebeuren.

Hoe staat de medische wereld er tegenover?

Medici zijn niet echt opgezet met het feit dat mensen geamputeerde mooi vinden, en ook niet met het feit dat mensen hun ledematen willen kwijt geraken. Zolang als amputatie uitsluitend als handicap zal worden bekeken, en niet als 'genezing' voor wannabes zullen er nog talrijke zelfamputaties, verminkingen met optie amputatie en zelfmoorden in de wereld gebeuren.

Wanneer een dokter of chirurg beslist om zich toch te verdiepen in dit onderwerp zal ook hij of zij het niet makkelijk hebben. Het is een delicaat onderwerp waar nog jaren over gediscussieerd kan worden.

Van onze opinie uit is het misschien beter een wannabe te helpen, hem of haar te laten bekomen wat ze willen.

Amputatie wordt een zware ingreep genoemd, maar is in feite geen zware of moeilijke operatieve ingreep. Men noemt ze zwaar omdat het voor een niet wannabe een zware traumatische vooral geestelijke ervaring zal worden om verder door het leven te moeten met geamputeerde ledematen. Een wannabe ervaart dit anders. Hij of zij wensen de amputatie al sinds hun vroege jeugdjaren, en is volledig voorbereid op een leven als geamputeerde.

Is het helpen van een wannabe dan verkeerd door tot amputatie over te gaan? Of is het laten verder lijden van de wannabe, met mutilatie, zelfamputatie en gevaar voor eigen leven geen drastischere zaak dan dit te voorkomen?

Als chirurg moet het zeker niet gemakkelijk zijn om een wannabe te helpen. De basisopleiding van een chirurg heeft als regel 'een lichaamsdeel te redden, en het niet te amputeren indien niet nodig'.

Of het nodig is of niet, daarover zullen wereldwijd nog vele gesprekken en discussies gedaan worden vooraleer een wannabe legaal zal kunnen bekomen wat men wil.

Zijn alle devotees aangetrokken tot amputatie?

Neen, niet alle devotees zijn aangetrokken tot geamputeerde. Er zijn ook devotees die gewoon iemand in een rolstoel de mooiste vinden, of iemand op krukken. Algemeen staat bekend dat 1 op 500 personen devotee is. Maar je kan net zo goed een geamputeerde als een rolstoelgebruikster aantrekkelijk vinden. Er zijn verschillende aantrekkingskrachten naar de medische en vooral gehandicapte wereld toe.

Een geamputeerde dame schreef ons ooit de volgende zin: 'Wanneer ik op straat wandel zonder prothese, en iedereen duidelijk mijn geamputeerd lichaam kan zien voel ik zo

honderden ogen in mijn richting kijken... is iedereen dan niet een beetje devotee?’

Sexuele aanvaarding.

Er zijn admirers die het geluk vonden dat hun niet geamputeerde partner voor hen ‘pretender’ speelt. Vele devotees vinden voldoening in dit soort van sexueel spel indien hun partner er voor open staat. In dit geval wordt er dan niet gevreeën met een echte geamputeerde, maar de fantasie kent een groter hoogtepunt, en een betere voldoening. In deze situatie zullen er ook minder huwelijken stuklopen van devotees, en zal men niet absoluut een echte geamputeerde partner verder wensen.

Devotees en verhalen.

Admirers proberen hun gevoelens vaak te uiten door middel van verhalen. Hier volgen enkele verhalen van devotees over hun gevoelens en ervaringen.

Verhaal 1:

EVEN I HAVE BEEN FASINATED TO DISABLED
WOMEN
SINCE I WAS IN JUNIOR HIGH SCHOOL IN CHINA

Even I have been fasinated to disabled women since I was in junior high school in China. One of my intern teacher was a LAK amputee. She taught biology and she never use prosthestis. She said them were "clumsy". So she always let her empty sleeve swung in the class and use her only arm expertly. She told us she lost her arm due to some

tissue disease when she was 17 (she was 21 then). Something amazing about this cute lady is she was totally open to talk about her stump and even used it to whacked us.

She was a hot witch anyway. According to my friend, her stump made him "explode out" when they played baseball together. Now I don't know where she is, maybe married, even have kids. Many young teachers chased her was what I know. Her name was Li, which means "pretty" in Mandarin.

the most exciting sight I've ever seen after was when I came to the city of Seattle of the United States.

It was someday in July, 1998. I went to the Woodland Park Zoo of Seattle. I walked down the path to the Codiac Bear exhibition hall and I was frozen---A wheelchair moved towards me. There was a slim woman in the wheelchair, typical oriental face, but not young, maybe 33-36. Jade black hair and sexy blue sleeveless shirts with two Chinese-like bare arms. Bright skin and pretty firm bosoms, maybe 33C.

Her upper body was just perfect. But down to her waist, there were NOTHING but two empty pant legs hiked up by the wind. The end of her delicate stumps emerged a little, I could see it was a little bit crispy. But very fleshy and seductive. You can just bet how eager I wanna touch them.

When she past me she nodded to me slightly and smiled. I was shocked to see she had a Chinese character tattoo on her shoulder, which says: "Tolerance." Jesus, she could be my compatriot! I tried to make a conversation with her but I didn't dare. Finally she disappeared in the tropical rain forest and let me stand there, try to imagine the feeling of having sex with such a charming legless lady.

Verhaal 2:

MY DEVOTEE REALITY

I first realised that I was attracted to female amputees at the age of 8 when I saw a girl of 12 sitting on the ground outside a store. She was wearing a knee-length skirt and she had a peg-leg. I watched in fascination for as long as I could. I never saw her again - despite looking. There may have been other "sightings", but the next one which is indelible in my memory was at the age of 13. I used to catch the bus to school. On Wednesday we played sport and I could catch an earlier bus home. At 3.20 pm the bus pulled up at a particular stop and a woman got on. She was in her late 20s. She sat in the front of the bus. She reached into her purse with her left hand and pulled out the appropriate fare. The coin was pressed between her thumb and middle finger. The index finger was missing just below the outer joint. She was a 4.1.8 (4th finger, second joint, 80% left). This woman fascinated me. I caught the same bus every Wednesday for as long as I could until one Wednesday she didn't show up. I never saw her again. I have witnessed many sightings of women with a missing finger (or fingers) since that time. It is neatly amputated fingers that most interest me in women. I like, say, a missing leg or a missing arm, but the fingers, one or more, have it. I particularly like an index finger, preferably with some of the finger left. Like others I felt as if I was the only one in the world who had this fascination which definitely has taken its toll on my emotions since, certainly, 13 years old. I had felt this way until I searched the internet and discovered others for the first time some years ago. I certainly feel relieved that others share my feelings. To me it is perfectly natural to see a missing part or parts comprising one's preference. The woman must have

other qualities, but the missing finger acts as one of her unique characteristics.

I guess my story has a happy ending. I am now married very happily to a finger amputee. She enjoys my interest although I am sure, at times, that she still finds it somewhat mystifying.

Verhaal 3:

MONOPAEDIA FANATICA

I have desired one legged women for 40 of my 44 years.

I was a slight child who used to get roughed up quite a lot by bullies at school. Also my family was (very unjustly indeed!) called "fascist", so we were very far outside the mainstream. And I was left handed, so I got shat on by teachers at school. Maybe this is why I felt stigmatised and had an inferiority complex that made me feel compassion for other stigmatised people, and one legged women in particular.

I have a friend who is a rehabilitator of amputees. When I decided to tell her of my attraction to one legged women, she (being ethical) naturally refused to introduce me to any of them. But she was sympathetic - she realised how lonely and depressed I got at times. So she fixed up for me to go to a psychiatrist and try psychoanalysis and musical threapy. This did not help me one bit -- the doctor suggested I might be a corpophiliac (one who likes shit), which hand on heart I am not. I was insulted but continued the experiment two years before giving up.

I also heard from this doctor that devotees may be voyeurs (ones who like looking). This is something with which I agree. I find one legged women irresistibly intriguing to observe, for reasons that include the very

unusual ways they walk, move, and -- well -- look. There is more than exotica in it, however. I find the thought of one legged women's genitalia and their leg stump most sexually intriguing. I often wonder how they experience their stump and how they function during intercourse.

I am mature enough to realise these speculations are mere fantasies, and that the reality is mundane -- for the women, and for their partners. But I have had these thoughts since four, and I will die with them.

It is very rare for one to see a one legged woman. In all my life I have been lucky only 25 times in all. I catalogue each occasion in my mind, and sometimes I sit down and write them all out and calculate odds, means, averages and standard deviations on when I will see another such lady again. Last time was over two years ago, so I hope it is soon...

Although I feel I may have a voyeuristic streak, I am not a nuisance and do not pursue one legged women. In fact, although I have seen some of "my" 25 women more than once (there are 59 separate occasions), this has been purely accidental. I would not go near surgical hospitals or prosthetics centres because I feel this would be dastardly and would break their privacy.

On one occasion I did go to Bosnia + Herzegovina to help after the war, and maybe I had some hope of meeting a one legged woman there, but alas! No such luck in over two months of humanitarian work.

I have always had a feeling that one legged women are aware of their exoticity and sex appeal for some men like me. Some of the ones I have encountered leave me in no doubt that they, at least, do know! But for many years I was cocooned into my head and totally unaware of the fact that there were other people who were attracted to amputees. Even my psychanalyst knew nothing of the phenomenon of "devoteeism".

Such a joy it was to find on the Internet so many fields with amputee and devotee content, read and supported by so many people, including amputees! This happened in 1996 for me. It gives me great joy, and also a sense of regret because of the passage of my youth when I could have made so much with this knowledge. Alas!!! I have a wonderful wife and child, and they know nothing of my "devoteeism". She is physically ordinary (two legged), yet she is so kind and loving, I would not hurt her in any way, including especially by learning about my "devoteeism". I would hate for this to happen, not because I am ashamed (I accept things as they are), or because I feel it is shameful to desire "crippled women" (for I do not see one legged people as crippled at all!!! they are supremely able!!). I do it because of human decency, or so I fool myself...

And so I wonder what will happen if I meet one legged woman "as a gentleman". I will probably hide my feelings and go away. But the thought that I might be tempted into adultery is also present in my mind and causes distress and pleasant fantasies in equal measure. Human nature...

Incidentally, my rehabilitator friend said that "devoteeism" may be caused by past lives... if one believes reincarnation. She does, and is quite adamant about it.

Let me tell you of some of my experiences. When I was little I used to see a one legged lady about 20 years older than me. She was very popular in my neighbourhood, and very attractive. She knew... Always dressed beautifully and manicured, and coiffured, with smart wooden crutches. She was very strong and sporting in her movement on one crutch. I think she had lost her leg when she was run over by a tramcar. Eventually she married and went to live abroad with her

husband.

Another time on holiday I saw a wonderful foreign girl with one leg who was in a bikini. I only glimpsed her for a few dozen seconds, and felt I had to move on. She had metal crutches by her side on the beach, and a small scarred stump which moved a little as she moved her body around.

Once I saw a young woman on the street with one leg and wooden crutches. She had a pair of jeans on and walked very very fast by me. her face was lovely and I felt the aroma of her perfume very strongly. She was maybe 15-18 years younger than me.

Another time I saw a woman in her mid to late 30s with one crutch and quite a big leather cushion between her crutch and her upper body. She walked with some dignity and looked quite provocatively at some men who walked before me, but ignored (or did not notice) me.

She knew too, I am certain. She had a carnal glint in her eyes and was dressed to draw attention.

Many times I see one legged women and girls who use prostheses. I am sure they are wonderful, but for me the full force of their impact is absent because of the cosmetics. They probably want to avoid provoking the obnoxious attention that would result from making their one leggedness obvious and appearing so different from the norm.

Verhaal 4:

SHADOW CHASING

Do you want to know how I feel? Imagine a man who is crazy about blonde girls and he knows for sure that they exist - had seen them on TV - but never met one.

Sounds a little bit tragical, doesn't it? As an amputee admirer, I'm in a similar situation.

To be honest, most of the real devotee stories published on Ampulove make me laugh. Not because I am amused to read about troubles that being a devotee brings - but it is kinda funny to read that "it is rare to see a female amputee, I've seen only about 20 of them". Yeah, right. In the city where I live - Warsaw, Poland - it is strictly IMPOSSIBLE to see a female amputee. I've never seen one in my whole lifetime! (not to mention one exception, which I am not even sure of). I don't know what causes this strange lack of female amputees, I can only guess. Maybe it's a shame to expose a disability (DISABILITY ???) - tolerance for difference in Poland is almost reaching zero - maybe Warsaw has excellent medical service and surgeons save every limb. Really dunno.

But hey, I write this small story not to make you cry about how unlucky I am to live in a wrong city. I want to share my troubles with all of you that happen to be devotees/admirers/hobbyists et caetera. First, let me introduce myself - I am a person that we are most likely to call "SAK devotee", 21 years old male and a jazz musician. I've been a SAK devotee for a veeery long time. I believe devoteeism has its root in the earliest childhood - if I have my memory strongly focused on it, I can almost capture the first time I saw a female SAK - but it didn't happen in Warsaw. Maybe Danzig, I've been there few times as a kid. So, unfortunately I can't tell you exactly how it started - and when. I remember one more incident, I was watching a document about the Paralympic Games - it was a shock, I felt a huge heat wave inside my brain every time a female leg amputee appeared on a screen. That's when I realized - amputees are the most attractive women on Earth. And from that moment on, I am spending my life chasing a shadow... (sniff)

Through many years, TV was the main source of an amputee material for me. A few transmissions from Paralympic Games (summer and winter), stories of princess Diana (with some landmine victims shown), amputee documents (the best one I've managed to record is about american teenage LAK getting a new prosthesis). Of course I heard about the Web, but here in Poland Internet is accessible only for rich people (I am not that rich) and students (I wasn't old enough to attend high school). But for now, I am a student at University of Warsaw and thanks to the Internet and picture sites I can reach lots of amputee material. I won't exaggerate if I write that I would like to give up the whole University and my studies (they distract me from the music) - the only thing that makes me stay is an access to the Internet.

What does attract me most in a female SAK? I think that it is best described in a fake story, written most certainly by another SAK admirer - "An Encounter On A Train", and it goes like this... "I think it must be because a girl who has lost a leg looks vulnerable - that's a very feminine attribute - and she triggers masculine feelings of protectiveness in me.". I don't consider myself very masculine :), but these words accurately hit the spot. I can add that I personally admire people who look (and behave) not as others - one-legged woman is a perfect example of looking different. Different meaning MUCH BETTER. She has that special charm - and could anyone describe unique elegance of one-legged moves?

Nobody knows about my devoteeism yet - nobody knows but my girlfriend. She has my highest rate of confidence, I HAD TO tell her. She ain't delighted with my "passion", but accepts it - and doesn't call it perversion. It isn't a perversion, it is rather a preference - and, although she is sometimes afraid

of that preference and me finally meeting amputee girl, she helps me a lot. For example, she's an artist and uses her talent for drawing pictures of SAK amputee women - those pictures are excellent, I tell you! Surely I will publish them one day (if I only get a scanner somewhere). Right now, I'm struggling to find free space on a server to establish the first Polish amputee web page, which would include SAK photos, my girlfriend's amputee drawings and amputee stories translated from English (by me - you don't believe that I'll succeed in translating, due to my poor English? Well, maybe you're right...)

On the whole, I am not a perfectly happy devotee. There is something I am missing - meeting real, living amputees. But hey, who is lucky enough to have everything he/she needs? (I had to finish with that optimistic tone - otherwise my girl would kill me.)

Slot:

Wannabe of devotee, wanneer je het bent heb je het niet gemakkelijk, het is moeilijk om je amputatie te bekomen, het is moeilijk een geamputeerde partner te vinden.

We hopen echter dat U als wannabe of devotee de moed er in houdt, en je zeker niet gaat denken dat je gek of alleen p de wereld bent.

Naar de medische wereld toe open we dat er meer begrip zal komen in de toekomst naar wannabes gericht.

Naar geamputeerde toe vragen we enig begrip te hebben en open te staan voor devoteïsme.

Copyright: www.ampulove.com

All rights reserved !